

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• вересень-жовтень • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 7/76 - 8/77 •

Синод окреслює стратегію Церкви

Фото з сайту: <http://catholicnews.org.ua/>

З 4 до 11 вересня в м. Куритиба (Бразилія) тривав Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви, у якому, відповідно до норм церковного законодавства, взяли участь 34 єпископи з України, США, Канади, Австралії, країн Центральної та Західної Європи і Латинської Америки, в тому числі два єпископи-емерити. Запрошеним на Синод був рівно ж преп. о. Дмитро Григорак ЧСВВ, єпископ-номінант Бучацької єпархії.

Нагодою для проведення цього єпископського форуму саме в Бразилії стали два ювілеї: 120-річчя прибуття перших українських поселенців до цієї країни та 100-річчя служіння серед них Згромадження сестер-службниць Непорочної Діви Марії. Ієрархія УГКЦ з цілого світу прибула до цієї латиноамериканської країни, аби спільно з вірними місцевої єпархії святого Івана Христителю відсвяткувати ці ювілеї та подякувати Богові за опіку над нашим народом за весь цей час. Синодальні отці, беручи участь у святкуваннях та спілкуючись із вірними в різних парафіях Куритибської єпархії, з радістю ствердили, що, незважаючи на час та обставини, українці в Бразилії зберегли свою національну та церковну ідентичність. Ключову роль у цьому, на думку спостерігачів, відіграла УГКЦ.

Безпосередньо перед Синодом єпископів (31 серпня – 4 вересня) у м. Прудентополь (Бразилія) відбулася V сесія Патріаршого Собору на тему богопосвяченого життя. Його делегати, представники церковних структур УГКЦ – єпископи, священники, богопосвячені особи і миряни з усього світу – роздумували над місцем та роллю богопосвячених осіб у житті та посланництві Церкви. Ця подія стала для синодальних отців нагодою краще пізнати сучасний стан та потреби чернецтва нашої Церкви.

Офіційний акт відкриття Синоду єпископів 2011 року відбувся 4 вересня у Прудентополі урочистою Архиєрейською Божественною Літургією, в якій взяли участь численні єпископи, священники, богопосвячені особи та миряни. У проповіді під час Літургії Блаженніший Святослав підкреслив важливість молитви за успішне проведення Синоду та нагадав, що суттю цього церковного зібрання пастирів Церкви є розпізнання ними Божої волі щодо ввіреної їм Церкви.

Робочі засідання Синоду розпочалися 5 вересня молебнем до Святого Духа. У своїй програмній доповіді першого дня Синоду Блаженніший Святослав проаналізував сучасний стан розвитку УГКЦ та окреслив пріоритети на найближчі роки, відзначивши, що «первинним завданням Церкви є проголошувати Слово Боже і надавати якісну душпастирську опіку нашим вірним. Саме цій меті мають бути підпорядковані наші структурні реформи, розвиток нових екзархатів, єпархій і патріарший устрій». Глава УГКЦ висловив переконання, що найважливішою силою нашої Церкви у здійсненні цього завдання є її духовенство і монашество, та поділився своїм баченням щодо підготовки цих працівників у справі євангелізації. Він також звернув увагу на внутрішні та зовнішні загрози, які можуть стати перешкодою для Церкви у здійсненні її цілей. На закінчення своєї програмної доповіді Блаженніший Святослав закликав членів Синоду до співпраці у втіленні «Божого задуму щодо нашої Церкви».

Робота синодальних отців супроводжувалася особистою та літургійною молитвою. За успішне проведення засідань молилися духовенство, чернецтво та миряни в усьому світі. Синодальні отці щиро дякують усьому Божому людові Української Греко-Католицької Церкви за цю молитовну підтримку та закликають до дальшої співпраці у розбудові Церкви в Україні та на поселеннях.

На завершення Синоду єпископів УГКЦ його учасники відслужили в неділю, 11 вересня, Архиєрейську святую Літургію в катедральному храмі св. Івана Христителю в Куритибі, подякувавши Богові за Його опіку над своїм народом, особливо впродовж 120 років із часу прибуття до Бразилії перших мігрантів з України.

Головною темою наступного Синоду єпископів було обрано покликання мирян. У зв'язку з цим синодальні отці обговорили проект документа про покликання мирян у Церкві, а 2012-й рік вирішили проголосити Роком християнського покликання з особливим наголосом на покликанні мирян. Актуальність цієї теми зумовлена ще й тим, що наступного року відзначатиметься 50-ліття початку Другого Ватиканського Собору, який у своїх документах підкреслює загальне покликання до святості всіх членів Церкви та вказує на необхідність більш активного залучення мирян до різних сфер церковного життя. Єпископи стверджували, що миряни УГКЦ загалом є відкриті до служіння в Церкві і потребують лише кращої організації та мудрого провладу з боку духовенства. Разом із тим, буде звернено увагу на відповідну духовну підготовку мирян.

Синод єпископів 2012 року вирішено провести в Канаді з нагоди 100-ліття прибуття туди першого єпископа для українців – блаженного Никити Будки.

Секретаріат Синоду єпископів УГКЦ

Сьогодні у часописі «Мета»:

2–3 стор.

Блаженніший Святослав здійснив першу у своєму житті єпископську хіротонію

V сесія Патріаршого собору УГКЦ

4–7 стор.

У США почервоніло озеро. Проповідники пророкують кінець світу

Обама хоче зламати сумління лікарів

Християн і мусульман розділяє взаємна недовіра, але об'єднує страх перед екстремізмом

8–9 стор.

Інтерв'ю Архієпископа Львівського УГКЦ Ігоря (Возняка) газеті «Львівська пошта»

Шок у православному світі. Патріархи чотирьох найстарших Церков світу нагадали РПЦ, що Україна не є її канонічною територією

10–11 стор.

Свідчення колишньої вірянки секти Догнала

Спільна заява Предстоятелів Українських Православних Церков щодо утворення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви

12–16 стор.

Забута річниця о. Євстахія Смала

Вірменській Церкві подаровано шматок Ноевого ковчега

Чудо святого Януарія знову повторилося

V СЕСІЯ ПАТРІАРШОГО СОБОРУ УГКЦ

У вересні в Бразилії відбулася V сесія Патріаршого собору УГКЦ, яка направила підняла одне з нагальних питань нашої Церкви – питання монашества. Адже з часу великих христологічних контроверсій монашество завжди було і головним оборонцем Церкви, і її постійним боєм. Роль монашества у Церкві важко переоцінити. Тому питання монашества для будь-якої Помісної Церкви є надзвичайно важливим – адже це люди, які у повноті посвятили своє життя Богові, вони покликані бути євангельським знаком цьому світові в особливий спосіб. І тому питання ефективності монашества є надзвичайно важливим у загальній стратегії євангелізації світу.

Не менш важливим чинником у боротьбі за поширення Царства Христового і його укріплення в людських душах є католицька просвіта, і тому нещодавнє відкриття першої католицької школи в Тернополі є хоча й малим у рамках цілої України, але важливим кроком, адже саме католицький та український характер наших приватних шкіл у Галичині у часі польської окупації 1921-1939 років був одним із визначальних чинників у формуванні покоління, котре зберегло Церкву в часах підпілля під московською займанщиною. Тому такі кроки, хоча й невеликі, є грандіозним середником у формуванні нового суспільства на наших просторах, адже рівень освіти, який пропонують державні школи, що стали інструментом дебілізації нашого народу, фактично дорівнює нулю. Якби вчителі на свій страх і ризик не відхилялися від затверджених Міністерством програм освіти, то наші діти завершували би школу повними дурнями. А про антихристиянський й антикатолицький характер «української» «освіти» годі й говорити. Тож перша ластівка з Тернополя є добрим знаком, що скала брехні та омани в освіті таки дає перші тріщини.

У світі вересень ознаменувався несподіваним рішенням уряду Туреччини про повернення майна, конфіскованого турецькою владою 1936 року в християнських та юдейських релігійних спільнот. Таке рішення уряду мусульманської країни є справді світлим променем надії на тлі постійних новин про переслідування християн на мусульманських теренах.

Але в Україні справи християнських конфесій дещо гірші, аніж в зачорноморській Туреччині. Теперішній режим не тільки не збирається повертати награбоване у християнських, мусульманських, юдейських конфесій майно – він ще й нахабно запускає свої брудні руки до кишень вірних. В умовах економічної кризи в нашій державі, яка впевнено поглиблюється, уряд України пішов на те, аби з Церков, які були пограбованими, викачувати гроші.

Але Церкви живуть коштом милостині, яку дають прості вірні. І важко уявити собі, що у вимираючих селах зубожілі селяни змушені будуть останніми копійками затицати пельку ненаситного державного Левіятана, щоб не закривали храмів, як за часів комуністичного терору. Режим тепер розв'язав війну проти християнства уже й економічними засобами. Здичавілий режим Януковича прирівняв Церкви до бізнесу.

В принципі, сподіватися чогось іншого від теперішньої системи і не можна було. Вона поводить себе за своєю ненажерливою логікою, поїдаючи саму себе. Очікувати від вчорашніх рекетирів, злочинців, комсомольських вождів іншого насправду не варто. Для них Церква – це інструмент влади і бізнесу, а не моральний авторитет, не установа, яка своєю діяльністю чи бездіяльністю формує моральний клімат у суспільстві. Люди без моралі не здатні зрозуміти, що своїм вчинком плюють у душу пересічного українського християнина і примушують його сприймати цей режим, як банду, яка посягає на найсвятіше.

Проте у час загальної інформатизації світу нахабне порушення прав католиків в Україні не залишилось поза увагою іноземних ЗМІ. Ситуацією вірних на Півдні України уже зацікавилися польські ЗМІ та посольство США. Режиму Януковича уже завдано чергового серйозного іміджевого удару на Заході. Виглядає на те, що теперішній владі конче кортить приміряти на себе лаври не тільки переслідувачів за політичні переконання, а ще й гонителів християнства.

Та не варто забувати, що Церква Христова, збудована на твердому камені – Апостолові Петрові, пережила ще не таке. Пережила вона і теперішніх тиранів. Шкода тільки, що відсутність розуму в теперішній владі та її прислуги перетворює їх на зажерливу зграю, яка сама себе пожирас. І нехай Бог не вжахнеться їх, коли вони стануть перед Ним.

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ
Джерело: КАТОЛИЦЬКИЙ ОГЛЯДАЧ

Блаженніший Святослав здійснив першу у своєму житті єпископську хіротонію

Ще 23 липня було оприлюднено повідомлення, що Святіший Отець Венедикт XVI дав свою згоду на канонічний вибір Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви, який прийняв рішення призначити високопреподобного о. Дмитра Григорака, Апостольського адміністратора Бучацької єпархії УГКЦ «ad nutum Sanctae Sedis», єпархом Бучацьким. З цього приводу 18 вересня в катедральному соборі Святих апостолів Петра і Павла м. Чортків (Тернопільщина) відбулася єпископська хіротонія

владика Дмитра (Григорака), Правлячого єпископа Бучацької єпархії. Чин архиерейської хіротонії здійснив Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ. Співсвятителями були владика Василь (Семенюк), Правлячий єпископ Тернопільсько-Зборівської єпархії, та владика Софрон (Мудрий), єпископ-емерит Івано-Франківської єпархії. Як відтак зазначив Блаженніший Святослав, це була перша архиерейська хіротонія, яку він здійснив у своєму житті.

Чин хіротонії розпочався напередодні, 17 вересня, з архиерейського найменування. Наступного дня за участю членів Синоду єпископів УГКЦ, єпископів Римо-Католицької Церкви в Україні, численних (понад півтори сотні) священників, монахів і монахинь та мирян відбулася власне хіротонія. Учасниками спільної молитви були представники місцевої обласної та міської влади.

Літургію очолив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Спочатку владика-номінант Дмитро, згідно з обрядом Київської Церкви, засвідчив свою віру у Пресвяту Трійцю, воплощення Ісуса Христа та інші правди християнської віри. Після Малого входу розпочався Чин хіротонії. По прочитанні відповідних молитов владика Дмитра було вдягнуто в архиерейські ризи. Відтак нововисвячений архиерей уділив численним вірним, які по вінця заповнили великий храм та ще й стояли на вулиці, своє перше благословення.

Департамент інформації УГКЦ

Пастирський візит владика Ігоря до Брюхович

З нагоди храмового празника Різдва Пресвятої Богородиці Високопреосвященніший владика Ігор відвідав з пастирським візитом храм в селищі Брюховичі, де, за численної участі вірних, очолив Божественну Літургію

(до слова: в цей день брюховицька парафія святкувала також 20-ту річницю відновлення діяльності). Архиереєві співслужили адміністратор храму о. Петро Салагуб, який також сповняє уряд протопресвітера Шевченківського, синкел у справах монашества і мирян Львівської архієпархії о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ, ректор Василянського інституту філософсько-богословських студій о. Роберт Лисейко, ЧСВВ, настоятель спільноти отців-оріоністів у Львові о. Еджидіо Монтанарі, адміністратор храму Віри, Надії і Любові та їхньої матері Софії (м. Львів) о. Андрій Корчагін. Ще декілька ієреїв уділяли вірним святу Тайну Покаяння.

Звертаючись до вірних із пастирським словом, владика Ігор закликав звертатися до Богородиці, як до нашої матері, у всіх земних потребах: «Богородиця знає наші потреби, свідомо нашої матеріальної нужди, а ще більшої духовної необхідності. Її

руки та серце звернені у наш бік, бо вона більше наша Мати, як ми її сини та дочки. Ми можемо про Неї забути – Вона ж про нас ніколи не забуває. Навпаки, допомагає, старається про нас, щоб ми стали учасниками неба, вічного щасливого життя. Богородиця хоче, як Мати, щоб її діти були щасливі з Нею у вічності, вдивляючись постійно у Божу красу».

Після Божественної Літургії о. Петро Салагуб подякував владіці Ігорю, священникам та вірним за спільну молитву і з нагоди 20-ї річниці відновлення богослужіння у храмі вручив окремим парафіянам пам'ятні медалі та грамоти. Святкування храмового празника у Брюховичах завершилося концертом капели бандуристок і струнного квартету.

Тарас БАБЕНЧУК,
прес-служба
Львівської архієпархії

Місії тверезості у с. Ставчани

22 вересня у селі Ставчани Сокольницького деканату відбулися Місії тверезості, організовані працівниками підкомісії «За тверезість життя» о. Юрієм Дроздом та бр. Андрієм Павлівим.

Захід розпочався Божественною Літургією у храмі святого Архистратига Михаїла, яку очолив голова підкомісії «За тверезість життя» Львівської архієпархії о. Юрій Дрізд. У спільному богослужінні також взяли участь адміністратор місцевого храму о. Володимир Пенцак та священник з Глинянського деканату, уродженець Ставчан о. Василь Тузак.

Під час Літургії було виголошено місійну проповідь про важливість тверезого життя та ознайомлено вірних з книгою тверезості, проведено заохочення до впровадження її на парохії. Вірні також отримали можливість приступити до мощей блаженного священномученика Григорія (Лакоти). Наступною частиною місії було проведення профілактично-превентивного семінару «Алкоголь та правда про нього» для учнів старших класів Ставчанської середньої школи. Підліткам розповіли про вплив алкоголю на людський організм, а також описали процес переходу від звичайного зацікавлення алкоголем до стану uzалежнення з усіма негативними наслідками.

Місії тверезості, які проводить підкомісія «За тверезість життя» з грудня 2010 року, відбулися також у Немирівському деканаті Львівської архієпархії. Окрім цього, у

минулому навчальному році було проведено профілактично-превентивний семінар «Алкоголь та правда про нього» у всіх школах Сихівського району м. Львова. А ще протягом останніх років при храмі Різдва Пресвятої Богородиці (Львів-Сихів) двічі на тиждень проводиться духовна терапія для uzалежнених від алкоголю та азартних ігор. Щовівторка також відбувається терапія для членів родин uzалежнених осіб.

Тарас БАБЕНЧУК,
прес-служба Львівської архієпархії

Блаженніший Святослав посів перше місце на Львівщині

Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава Української Греко-Католицької Церкви, посів перше місце серед громадських діячів Львівщини за версією суспільно-політичного інформагентства «Медіастар». Цього року інформагентство вже втретє оприлюднило власну версію Top-100 найвпливовіших особистостей Львівщини з різних

галузей. До списку найвагоміших осіб регіону традиційно увійшли політики, бізнесмени, представники влади, громадські діячі, журналісти та культурна еліта.

– Цього року у нашому рейтингу з'явилася 70% нових облич. Ми вирішили поділити цих людей за категоріями, бо ставити їх в одну – нелогічно,

– розповіла керівник проекту Top-100 Зоряна Павлишин.

Новизною цьогоорічного Top-100 стало те, що «Медіастар» вирішив до 20-річчя Незалежності України проаналізувати роботу всіх мерів Львова, голів Львівської обласної ради та Львівської обласної держадміністрації.

Департамент інформації УГКЦ

Освячення студентської каплиці

14 вересня відбулося освячення студентської каплиці блаженного священномученика Миколая Чарнецького. Святиня знаходиться у приміщенні гуртожитку № 2 Львівської комерційної академії (вул. Тернопільська, 8).

З благословення Архієпископа Львівського Високопреосвященнішого владики Ігоря (Возьняка) чин освячення здійснили голова Центру студентського капеланства о. Богдан Грушевський, отці-капелани Р. Довгань, Б. Кулик та Андрій Хомишин. На богослуженні були присутні представники ректорату, працівники студентського містечка та студенти Львівської комерційної академії.

Ініціатором відкриття нової каплиці виступив о. Роман Довгань, який виконує своє капеланське служіння у середовищі студентської молоді академії. Ця каплиця буде відчинена постійно, а тому щиро радіємо за студентську молодь Комерційної академії та запрошуємо на молитву. Саме тут кожного вівторка о 18.00 слугитиметься Свята Літургія, після якої відбуватимуться богословські зустрічі з капеланом о. Романом Довганем.

Новоосвячена каплиця – вже друга у Львівській комер-

ційній академії: від жовтня 2009 року студенти та викладачі моляться у каплиці при гуртожитку № 3 (пр-кт Червоної Калини, 7).

Володимир САМЕЦЬ,

Центр студентського капеланства Львівської архієпархії

Храмовий празник у Миклашеві

У світлий празник Різдва Пресвятої Богородиці Преосвященніший владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, побував на святкуванні храмового празника парафії с. Миклашів Винниківського протопресвітеріату (Пустомитівський р-н). Архієрей очолив Божественну Літургію у співслужінні з адміністратором місцевого храму о. Дмитром Мицьком, протопресвітером Винниківського деканату о. Михайлом Розпендовським, священниками Тарасом та Володимиром Савчинськими і о. Ярославом Котлінським.

Під час проповіді владики Венедикта застановився над

важливістю празника Різдва Богородиці у річному циклі свят і наголосив на величчя та святості події, що стала багатомісцем.

– Це свято вашої парафії дане Богом, щоб ви мали бажання, відвагу, стрем-

ління у щоденному житті бачити допомогу Божу та його благословення на прикладі праведних Йоакима та Анни, які, незважаючи ні на що, у всьому довіряли Богу. Тому актуально залишається і сьогодні Божа

обітниця – «По вашій вірі вам дасться», – зазначив єпископ-помічник Львівський

Після Літургії владику Венедикта висловив особливу подяку хором церкви Різдва Богородиці в с. Миклашів і вручив грамоту диригенту Володимирі Завербному. Ще одну грамоту отримав також і жертводавець храму Богдан Дубневич.

На завершення святкування відбулося водосвяття та окроплення свяченою водою всіх присутніх.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба Львівської архієпархії

КОСМІЧНА ЗУСТРІЧ ПАПИ У КАСТЕЛЬ-ГАНДОЛЬФО

На приватній аудієнції в Кастель-Гандольфо Папа Венедикт XVI прийняв двох італійських астронавтів – Роберто Вітторі та Паоло Несполі. Вони були членами екіпажу Міжнародної космічної станції, з яким Папа мав можливість розмовляти 21 травня завдяки телекомунікаційним каналам, а тепер настала нагода для особистої зустрічі.

Італійських астронавтів, які після повернення з космосу розпочали в такий спосіб спеціальне турне по країні, супроводжували представники італійського та європейського космічних агентств. На аудієнцію принесено ту саму папську медаль із зображенням створення людини в Сікстинській капелі, яку астронавти мали з собою на орбіті. Святішому Отцеві подарували також атлас Всесвіту та зображення Міжнародної космічної орбітальної станції, що кружляє у 400 км над поверхнею Землі.

За матеріалами «Radio Watykańskie»

ПОСТРІЛИ ПЕРЕД ПОЧАТКОМ ПАПСЬКОЇ ЛІТУРГІЇ

Німецька поліція повідомила, що в Ерфурті затримано чоловіка, якого підозрюють у стрільбі з пневматичної гвинтівки в напрямку охоронців перед початком урочистої Меси з участю Папи Венедикта XVI.

На щастя, згідно з повідомленням німецької поліції, ніхто не постраждав. Як повідомляють ЗМІ, чоловік влаштував стрілянину за дві години до початку Папської Літургії поблизу місця, де вона мала бути відслужена. Три постріли було зроблено з відстані одного кілометра в напрямку німецьких поліцейських, які дбали про безпеку візиту Святішого Отця. Згідно з заявами німецької поліції, напад не має зв'язку з Папою.

Прес-секретар Апостольського Престолу о. Федеріко Ломбарді також наголосив, що стрілянина не має жодного стосунку до особи Папи Венедикта XVI. «Папа не був поінформований про цей інцидент, бо ніхто навіть не почув пострілів психічно хворої особи», – заявив о. Ломбарді, посилаючись на заяви німецької поліції.

За матеріалами dnevnik.hr

КАБМІН СКАСУВАВ УСІ ПІЛЬГИ ДЛЯ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ

Кабінет Міністрів України скасував рішення попереднього уряду про встановлення для релігійних організацій знижених цін при оплаті комунальних послуг на рівні тарифів як для населення. Це передбачено постановою Кабміну № 869 «Про забезпечення єдиного підходу до формування тарифів на житлово-комунальні послуги», ухваленою 1 червня 2011 року, повідомляє Інститут релігійної свободи. Таким чином, уряд скасував постанову від 24 лютого 2010 року № 182, яка встановлювала для релігійних організацій тарифи як для населення при оплаті послуг з постачання теплової енергії, централізованого опалення і постачання гарячої води, водопостачання та водовідведення.

Скасована постанова також передбачала зниження цін на природний газ для суб'єктів господарювання, які виробляють теплову енергію для надання релігійним організаціям послуг з опалення та гарячого водопостачання, до рівня цін, що встановлені для забезпечення потреб населення.

Новий порядок формування тарифів на комунальні послуги встановлює дві групи споживачів. Перша група – суб'єкти господарської діяльності та фізичні особи – підприємці, друга група – міське та сільське населення. При цьому нові тарифи для релігійних організацій будуть відповідати першій групі споживачів.

На зустрічі з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 21 червня 2011 року Президент України Віктор Янукович заявив: «Потребують розв'язання питання, пов'язані з тарифами на електроенергію та комунальні послуги». Водночас глава держави відзначив, що державна політика у сфері релігії «спрямована на створення сприятливих умов для діяльності релігійних організацій».

Раніше (з лютого 2011 року) тариф на електроенергію для релігійних організацій вже було збільшено на 30%. У квітні парламент ухвалив урядовий законопроект, згідно з яким, релігійні організації були позбавлені права набувати в довгострокову оренду майно державної та комунальної власності без проходження конкурсних процедур, а перед цим Кабмін майже удвічі збільшив плату за його оренду.

ЗІК

Новий переклад Біблії українською мовою

13 вересня у Львові, в приміщенні Західного регіонального відділення Українського біблійного товариства, відбулася презентація четвертого повного українського перекладу Біблії. З цієї нагоди відбулася міжконфесійна зустріч за участю представників християнських Церков, що входять до Товариства, громадських діячів та журналістів. На зустрічі також було представлено здобутки 20-річної праці УБТ. Львівську архієпархію УГКЦ представляв архієпархіальний канцлер о. Сергій Ковальчук.

Роботу над повним перекладом Біблії Товариство розпочало невдовзі після свого заснування у 1991

році. Було прийнято рішення здійснити переклад з давньогрецької мови, оскільки саме цей текст лежить в основі давніх церковнослов'янських перекладів (основною трьох попередніх біблійних перекладів українською був древньоєврейський текст).

Четвертий повний переклад Святого Письма здійснив доктор теології, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка архимандрит Рафаїл Турконяк. Над ним також працювали відомі мовознавці Національної академії наук та провідних університетів України. Богословську експертизу провели представники різних християнських конфесій, а

також загальноновизнані українські та закордонні фахівці з біблістики й теології.

До видання увійшло 53 книги Старого і 27 Нового Завіту, тому цей переклад справедливо може називатися повним. Загальноукраїнська презентація нового українського перекладу Біблії відбулася 21 червня 2011 року в Києві.

Довідка: Українське Біблійне Товариство – міжконфесійна християнська організація, метою якої є переклад, друкування і розповсюдження Біблії та біблійної літератури українською мовою й мовами нацменшин, що проживають на території

нашої держави. До складу Товариства входять 16 провідних українських конфесій православного, католицького та протестантського віросповідання, а також Відділення релігієзнавства Інституту філософії НАН України. Товариство є членом всесвітньої організації Об'єднаних Біблійних Товариств, а також входить до складу Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. За роки діяльності Товариство випустило і розповсюдило понад 8 мільйонів примірників Біблії та іншої біблійної літератури, з яких 3 млн. – безкоштовно у рамках благодійних проектів.

За матеріалами РІСУ

Капелани УГКЦ благословили військовиків

12 вересня на плацу державного військового полігону «Чауда» біля м. Феодосія відбувся урочистий мітинг, присвячений третьому етапу тактичних навчань із бойовою стрільбою «Адекватне реагування – 2011». Благословити військових були запрошені головний військовий капелан Одесько-Кримського екзархату УГКЦ отець Микола Квич та військовий капелан в/ч А-4519, настоятель парафії По-

крови Пресвятої Богородиці УГКЦ в Євпаторії протоієрей Богдан Костецький. Разом із капеланами від Греко-Католицької Церкви військовослужбовців благословляв також настоятель храму св. Миколая Чудотворця УПЦ МП в м. Феодосії ієрей Богдан Костенко.

На завершення урочистого мітингу стрій було окроплено свяченою водою та зроблено спільні фото.

ВАТИКАН РАДИТЬ СВЯЩЕНИКАМ, ЯК ПОВОДИТИСЯ У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ
Ватиканська Конгрегація у справах духовенства видала циркуляр для священників із вказівками, як їм поводитися у повсякденному житті. У ньому заохочується священників використовувати інтернет, радіо та телебачення, зокрема, для того, аби професійно готувати проповіді. У проповідях же необхідно уникати банальності та байдужості.

Згідно з рекомендаціями, священник повинен завжди пристойно вдягатися, читати багато книг. Будинок священника має бути «простим та вбогим», з жінками слід поводитися «обережно» та «твердо». Священники не мають права навіть ненавмисно «паморочити голову» дівчатам, які приходять до церкви. Крім цього, Конгрегація закликає священників уникати суєти та зацікавлення світським життям, а передусім – не занурюватися у політику (хоча, як йдеться у документі, він повинен підтримувати добрі стосунки зі світською владою). Також циркуляр закликає священників не ставати на бік якоїсь окремої політичної партії.

За матеріалами: wiara.pl

У ВАТИКАНІ РЕКОНСТРУЮЮТЬ ПЛОЩУ СВЯТОГО ПЕТРА

Через 30 місяців площа св. Петра у Римі виглядатиме так, як вона виглядала 350 років тому: у Ватикані розпочато комплексну реконструкцію цього об'єкта, оточеного відомою колонадою Берніні. Планується відновити 284 колони, 92 стовпи, 140 фігур на колонаді, 6 папських гербів, 2 фонтани, ліхтарі XIX століття та античний обеліск посеред площі, який колись стояв у цирку Нерона. Роботи триватимуть 2,5 роки. Вони відбуватимуться під контролем співробітників Ватиканських музеїв.

За матеріалами Sibcatholic.Ru

ПІСЛЯ МОЛИТВИ ЛЮДИНА ПОЧУВАЄ СЕБЕ ЗДОРОВІШОЮ, – ВИСНОВКИ НЕВРОПАТОЛОГІВ

Молитва і спортивні навантаження мають схожий вплив на фізичний стан людини і нервову систему. До такого висновку прийшов фахівець із неврології Німецької вищої спортивної школи в Кьольні Штефан Шнайдер.

Вчений розповів журналістам про свої останні дослідження, однією з цілей яких було зіставлення змін, що відбуваються в нервовій системі людини і на фізичному рівні під впливом бігу і внаслідок молитви. В обох випадках знижується стан стресу. В середньому через 28 хвилин молитви люди, які брали участь у дослідженні, починали відчувати себе фізично здоровішими. Разом з тим, спортсмени, пробіжки приблизно 45 хвилин, заявляли, що стан стресу, в якому вони починали тренування, також подоланий.

За словами Шнайдера, під час експериментів необхідно було домогтися рівноваги між напругою і розрядкою, яка є необхідною запорукою гарного фізичного та психічного самопочуття. При цьому не важливо, яким способом це можна зробити. Проте дослідник уточнив: його висновки не говорять про абсолютно схожу дію молитви і спортивного навантаження на організм: «Багато чого залежить від того, чого людина хоче добитися і що вона готова для цього зробити».

За матеріалами Седмица.Ru

ВІДКРИЛИ ДИТЯЧИЙ САДОК ПІД ПРОВОДОМ МОНАХІНЬ

14 вересня – у перший день церковного року – в с. Потелич Жовківського району відкрито дошкільний заклад. Цей дитячий садок імені о. Кирила Селецького – вже третій дошкільний навчальний заклад в Україні під проводом Згромадження сестер св. Йосифа. Його основне завдання – виховувати дітей у християнському дусі, розвивати їх природні здібності, навчати засад людського життя.

ГРЕКО-КАТОЛИКИ СВЯТКУЮТЬ 1000-ЛІТТЯ СОФІЇ КИЇВСЬКОЇ

19-23 вересня в Києві відбулося урочисте відзначення 1000-літнього ювілею святої Софії Київської.

– Ми сьогодні стоїмо у цьому храмі не як власники, але і не як гості. Ми є носіями і нащадками Володимирівського Хрищення, а як Церква – прямою спадкоємицею і правонаступницею прадавньої Київської митрополії, – зазначив секретар Синоду єпископів УГКЦ владика Богдан (Дзюрах) у храмі Святої Софії у Києві в рамках святкування його тисячоліття.

– Так, Українська Церква носить у своєму тілі рану поділу, яка спричинена втручанням зовнішніх чинників і нашими провинями. Ми, хоч роз'єднані, але, на щастя, не відчужені одне від одного, – наголосив владика.

Говорячи про проблему поділу християн в Україні, владика Богдан сказав: «Ми просимо сьогодні прощення у Бога і братів за наші похибки й провини і прощаємо зі свого боку всім, хто завдав нам вольно чи невольно кривду. Ми просимо у Господа благословення для нашого народу, дару Божественної мудрості для його духовних і державних провідників, а особливо – дару єдності для всіх дітей Володимирівського Хрищення, для яких цей храм є рідною святинею», – наголосив секретар Синоду єпископів УГКЦ.

Відтак владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ, від імені Блаженнішого Святослава відзначив подячними грамотами людей, які в особливий спосіб спричинилися до святкування 1000-літнього ювілею храму Святої Софії в Києві.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

Папа Римський Венедикт XVI відвідав Німеччину

Одразу після прибуття до Німеччини, Папа направився до замку Беллеву, де відбулась вітальна церемонія. Це був візит ввічливості до Президента Німецької Федеральної Республіки Крістіана Вульфа.

Папу привітав Президент з дружиною, а також представники політичної та церковної влади. Військовий оркестр виконав гімни Ватикану та Німеччини.

Своє привітальне слово Президент Вульф почав словами: «Ваша Святосте, від імені всього німецького народу, сердечно вітаю Вас в Німеччині. Вітаємо Вас вдома!» Президент також зазначив, що без Папи Венедикта, його попередника Івана Павла II, Католицької Церкви, благодійних католицьких організацій та християн, Німеччина не була б такою як вона є. Президент Вульф також висловив радість з приводу того, що Католицька Церква почала діалог із суспільством Німеччини в скрутний для нього час.

Папа Бенедикт XVI, в свою чергу, подякував за теплий прийом Президенту, представникам влади та суспільства, а також єпископам та духовенству. Він також зазначив, що впродовж цих днів планує обговорити численні питання політичного, економічного, соціального характеру, а також поділитись своїми роздумами про Бога зі своїм улюбленим німецьким народом.

Після зустрічі з Президентом Папа Римський Венедикт XVI спілкувався із канцлером Ангелою Меркель. Бесіда проходила в приміщенні Конференції Єпископату Німеччини, була приватного характеру і не транслювалась в медіа. Про перебіг зустрічі журналістам повідомив речник Ватикану о. Федеріко Ломбарді.

Отець Ломбарді зокрема зазначив, що зустріч була сердечна, проведена розмова була сповнена довіри. Під час розмови Папа висловив свою солідарність із діяльністю німецької влади у сфері пошуків вирішення світової кризи. Після цієї розмови канцлер і Папа зустрілися вже в присутності медіа у бібліотеці, де до них приєднався також чоловік пані Меркель, професор Йоахим Зауер. Вони об-

мінялися подарунками: пані канцлер отримала від Папи копії гравюру з колекції Ватиканської Бібліотеки, посмішку і потиск руки.

Отець Ломбарді запевнив журналістів, що все відбулося в чудовій атмосфері, що також було очевидно під час зустрічі в бібліотеці. Речник Ватикану згадав і про ранкову промову президента Вульфа, яку охарактеризував як чудовий опис проблем, перед якими стоїть німецьке суспільство і Церква в цій країні.

Слід зазначити, що візит Венедикта XVI викликав величезне зацікавлення серед ЗМІ. Для висвітлення перебігу візиту акредитувалося близько 4 тисяч журналістів не лише з Європи, але і з арабських та китайських агенцій. Серед них 800 журналістів з різних електронних ЗМІ, а також представники найважливіших телеканалів світу. Вже хоча б це незвичне зацікавлення, яке перевищило всякі очікування організаторів візиту, свідчить про те, наскільки важливо є присутність Папи Венедикта на батьківщині, куди він приїхав, як зазначив сам, «зустрітись з людьми і розповісти їм про Бога».

За матеріалами wiara.pl

Більшість українців не робитимуть аморальних вчинків заради кар'єри

Понад половину українських менеджерів не готові вдаватись до аморальних вчинків заради просування в кар'єрі. Про це стало відомо з результатів опитування, яке провів Міжнародний кадровий портал hh.ua.

Так, лише 21,2% респондентів зазначили, що готові брехати заради під-

вищення, 8,5% – піти у лійку з керівництвом, 8,2% підроблятимуть документи, якщо це буде потрібно, а 3,7% – підставлять колегу. Водночас 66,6% опитаних не готові на жоден із перелічених вчинків заради кар'єрного росту.

Результати опитування також показали, що небез-

пека втратити роботу теж не змусить менеджерів чинити нечесно: 39,5% запевнили, що не підуть на аморальний вчинок, аби втриматися на роботі. Проте 28,02% українців відповіли, що готові на авантюру, якщо це нікому не зашкодить. 16,4% респондентів підуть на аморальний вчинок, щоб залишитися на роботі, якщо хтось вчинить з ними нечесно. 2,5% опитаних готові заради роботи на все а 12,91% не змогли відповісти на це запитання.

Лише 10,8% українських менеджерів вважають своїх керівників аморальними людьми, 23,1% відповіли, що їхні боси лише інколи чинять аморально, а 60,0% зазначили, що не вважають поведінку свого керівництва

аморальною, ще 5,6% не змогли відповісти на це запитання.

Кожен третій із респондентів відповів, що його моральними авторитетами є родичі та батьки (31,85%), чверть знаходить їх в релігії. 14,9% відповіли, що не мають в житті моральних авторитетів, а 5,6% – самі собі авторитет. Цікаво також, що лише 4,1% респондентів вбачають авторитетів у політиках.

В опитуванні взяли участь 2.455 респондентів з усіх областей України (58,9% – кияни, 6,8% – жителі Дніпропетровська та області, 5,9% – донецчани, 4,58% – харків'яни, по 3,2% – львів'яни та одесити).

За матеріалами «Української правди. Життя»

Європейський Альянс за Неділю

У Брюсселі відбулася зустріч експертів «Європейського Альянсу за Неділю», який намагається переконати Євросоюз зробити неділю обов'язковим вихідним днем.

Як зазначається у зверненні «Альянсу», мета цієї зустрічі – розкрити європейським політикам значення неділі. Неділя, як вільний від роботи день, має не лише велике культурне значення – вона також потрібна для синхронізації вільного часу. Збереження цієї традиції допоможе у розбудові Європи та Євросоюзу, свідомих потреб своїх громадян.

Члени «Альянсу» вимагають, аби європейське та національне законодавство більше захищало приватне

життя працівників, включаючи право на вільний час для сім'ї, суспільної і громадської активності та культури. Вони підкреслюють, що суспільство повинне дотримуватися колективного ритму, оскільки люди заангажовані в соціальні структури, які необхідні для їхнього благополуччя та соціальної згуртованості.

«Альянс» спростовує чисто економічно керований спосіб життя і виступає за більш ефективне поєднання приватного та професійного життя.

«Альянс» закликає ЄС та держави-члени вжити всіх законодавчих і політичних заходів щодо забезпечення всього цього, у тому числі – поважати право на обмежений робочий час, і забезпечити відпочинок у вихідні та святкові дні.

До «Європейського Альянсу за Неділю» належать профспілки, релігійні та громадські організації, Комісія єпископатів Європейського Союзу.

За матеріалами: Radio Watykańskie, European Sunday Alliance

Залежність від технологій сильніша, ніж від алкоголю

Американська технологічна компанія TeleNav провела опитування, за результатами якого, понад половина американців швидше відмовилися б на тиждень від шоколаду, алкоголю та кави, аніж тимчасово розлучилися б зі своїми телефонами. 66% опитаних кладуть поруч зі собою свої смартфони, коли лягають спати; понад 20% готові відмовитися від зубної щітки чи вийти з дому без взуття, але з мобільними телефонами.

За результатами іншого опитування, проведеного британською компанією Intersperience, залежність від технологій настільки сильна, що люди порівняли добу, проведenu без інтернету, із розлученням з алкоголем та сигаретами. А за даними опитування, проведеного університетом Меріленда, студенти, які не мали доступу до інтернету та ЗМІ, почали проявляти ознаки абстинентного синдрому (синдром фізичних та/або психічних розладів, що розвивається у хворих наркоманією та алкоголізмом через деякий час після припинення

прийому наркотику, алкоголю або зменшення їх дози; абстинентний синдром є складовою частиною синдрому фізичної залежності).

Наприкінці липня у Великобританії відбулося дослідження, під час якого соціологи мали намір з'ясувати ставлення користувачів до інтернету, смартфонів та інших пристроїв. Під час дослідження було встановлено, що 53% жителів Великобританії почуваються засмученими і 40% – самотніми, коли втрачають доступ до інтернету.

Нагадаємо, що у Посланні на 43-ій Всесвітній День суспільних комунікацій Папа Бенедикт XVI назвав нові технології справжнім даром для людства і закликав молодь проголошувати Христа з їх допомогою, але застеріг перед небезпекою переведення життя в онлайн. «Було б сумно, якщо б наше бажання підтримувати і розвивати дружбу on-line здійснювалося коштом нашої реальної

участі у житті нашої сім'ї, близьких та тих, з ким ми зустрічаємося щоденно на роботі, в школі, у вільний час. Коли бажання віртуального спілкування стає нав'язливим, людина себе ізолює, припиняючи відносини у суспільстві. У наслідку в неї також викривляються моделі відпочинку, мовчання і роздумів, необхідних для здорового розвитку людини», – пише Папа.

За матеріалами «Новинаря»

Вплив євангельських Церков падає в розвинених і зростає в країнах, що розвиваються

Голова Євангелічно-Лютеранської Церкви Німеччини єпископ Марго Кессманн, через яку РПЦ МП мало не розірвала відносин з головним єкуменічним партнером в Німеччині.

Як показують результати дослідження, проведеного нещодавно співробітниками «Pew Research Center» серед пасторів євангельських общин, намітилися дві протилежні тенденції у сфері впливу євангельських Церков на суспільство. Опитано було 2196 керівників євангельських общин та організацій у 166 країнах.

Більшість пасторів Церков (58%), що знаходяться в країнах глобального Півдня, – тобто Азії, Тихоокеанського регіону, Центральної та Південної Америки, Близького Сходу, Північної та Чорної Африки, стверджують, що вплив їхніх общин на життя країн, в яких вони перебувають, неухильно зростає. Більшість же пасторів (66%) з розвинених країн Європи, Північної Америки, а також Австралії та Нової Зеландії, визнають, що вплив їхніх Церков у суспільствах, де вони живуть, зменшується. Особливо песимістичні в цьому плані євангельські лідери США: про падіння впливу євангельського християнства в країні говорять 82% пасторів, і лише 17% вважає, що такий вплив, навпаки, зростає.

На питання стосовно перспектив євангельських Церков на найближчі роки 71% пасторів-євангеліків південних країн висловили переконаність, що протягом наступних п'яти років становитиме їхніх общин по різних параметрах (у тому числі – взаємини з державою, чисельний приріст і т.д.) тільки покращуватиметься, а місія з євангелізації розширюватиметься. Лише 12% дотримуються протилежної точки зору, та ще 14% прогнозують стабільне, без особливих змін, становище євангельських общин.

З пасторів-євангеліків країн Півночі лише 44% сподіваються на поліпшення, останні ж або не чекають особливих змін (21%), або ж висловлюють побоювання, що становище погіршуватиметься (33%). Останні побоювання підтверджуються, зокрема, постійним зниженням за минулі три десятиліття кількості хрещень в найбільшій євангельській деномінації США – Південній баптистській конвенції.

Виконавчий директор Лозанського руху з євангелізації пастор С.Дуглас Бердсол, який брав участь в опитуванні «Pew Center», вважає, що песимізм, наприклад, у пасторів США пов'язаний із заборонаю там молитви та релігійної

символіки в школах і взагалі з секуляризаційними процесами в західному суспільстві. Бердсол, судячи з усього, виражає практично загальноприйнятту серед керівників общин точку зору, згідно з якою, головним ворогом євангельського християнства є саме секуляризм. Так вважає 71% опитаних. 67% ставлять на один рівень із загрозою секуляризму також «культ споживацтва і матеріальних благ», а 59% додають до них ще «пропаганду вільного сексу і насильства в масовій культурі».

Пастори в основному дотримуються традиційної точки зору і на сім'ю. 84% всіх респондентів заявили, що суспільство повинне опиратися поширенню гомосексуалізму. 55% пасторів (як чоловіків, так і жінок) висловилися за те, що дружина повинна у всьому підкорятися своєму чоловікові, а 79% із них наполягають на провідній ролі чоловіка в релігійній сфері всередині окремої сім'ї.

Велика, огнем розпалена, була кинута в море: і стала третина моря кров'ю, і вимерла третина створіння, що живуть у морі, і третина кораблів зруйнована» (Од. 8, 8-9), – цитують Біблію віруючі у викладеному відеоролику.

Водночас експерти заспокоюють прихильників близького апокаліпсису: насправді зміна забарвлення озера пояснюється цілком раціональними причинами. Червоний колір є результатом життєдіяльності бактерій роду Chromatiaceae, які активно розмножуються в позбавленій кисню воді. Як відзначають фахівці, тут можна говорити лише про кінець сезону вилову риби в цьому популярному місці відпочинку, але аж ніяк не про кінець світу.

За офіційними даними, цьогорічна посуха охопила

75% території Техасу. Невелика надія на дощі не виправдалася – в штаті були зафіксовано лише кілька випадків випадання невеликих опадів. Фахівці побоюються, що навіть якщо рівень води у водоймах штату в найближчі роки відновиться, популяція риби уже завдано катастрофічної шкоди.

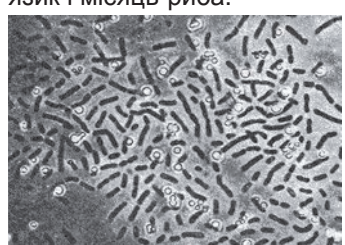
Зараз глибина озера в Національному парку Сан-Анжело становить всього трохи більше метра. Раніше в ньому мешкали такі види риби, як зубатка, морський язик і місяць-риба.

Зараз глибина озера в Національному парку Сан-Анжело становить всього трохи більше метра. Раніше в ньому мешкали такі види риби, як зубатка, морський язик і місяць-риба.

Зараз глибина озера в Національному парку Сан-Анжело становить всього трохи більше метра. Раніше в ньому мешкали такі види риби, як зубатка, морський язик і місяць-риба.

Зараз глибина озера в Національному парку Сан-Анжело становить всього трохи більше метра. Раніше в ньому мешкали такі види риби, як зубатка, морський язик і місяць-риба.

Зараз глибина озера в Національному парку Сан-Анжело становить всього трохи більше метра. Раніше в ньому мешкали такі види риби, як зубатка, морський язик і місяць-риба.

За матеріалами ТСН

У США почервоніло озеро. Проповідники пророкують кінець світу

Колір води в одному з озер на заході американського штату Техас за останні тижні став криваво-червоним. Через небувалу посуху озеро Fisher Reservoir, що знаходиться в Національному парку Сан-Анжело, майже повністю висохло, через що загинули тисячі риби.

Незвичайне забарвлення

води змусило деяких проповідників знову заговорити про наближення кінця світу. Так, проповідник з Індіани Пол Біглі у викладеному на YouTube відео оголосив, що метаморфози з озером можуть бути доказом апокаліпсису, про який йдеться в Одкровенні св. Івана Богослова. «І другий ангел посурмив, і мов гора

ПЕРШИЙ ВІЗИТ

БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ДО США
У ці дні Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, перебуває у США зі своїм першим архиєпископським візитом до цієї країни. Блаженніший Святослав відвідує м. Чикаго, де він бере участь у святкуваннях з нагоди 50-ліття заснування єпархії Святого Миколая Української Греко-Католицької Церкви.

Наступного дня після свого прибуття Блаженніший Святослав відслужив Божественну Літургію для учнів та вчителів Катедральної школи св. Миколая в м. Чикаго. Патріарх промовляв до учнів та вчителів школи св. Миколая трьома мовами – українською, англійською та іспанською, даючи тим самим приклад різноманітності у єдності віри та Церкви.

Зразу ж після Божественної Літургії учні хлібом і сіллю привітали Блаженнішого Святослава у приміщенні школи св. Миколая. До уваги Предстоятеля УГКЦ була запропонована святкова програма, підготовлена учнями та вчителями школи. Також відбулося безпосереднє спілкування з високим гостем у формі питань і відповідей.

Після цього Блаженніший Святослав присвятив багато часу спілкуванню з пресою, даючи інтерв'ю для українських та американських журналістів.

Вечері Глава УГКЦ відвідав спеціальну виставку, присвячену історії розвитку єпархії Св. Миколая з осідком в м. Чикаго, що у цей вечір відкрилася в Українському національному музеї. На виставці було представлено багато релігійних видань та різноманітні історичні документи, а також особисті речі слуги Божого Митрополита Андрея (Шептицького), який двічі – у 1910 та в 1922 роках – відвідав парафію Святого Миколая в м. Чикаго.

На переконання Блаженнішого Святослава, саме існування цієї єпархії, як важливої частини Української Греко-Католицької Церкви, її створення, діяльність, як також і цей її ювілей є великим Божим даром. «Святкувати цей ювілей означає перш за все подякувати Господеві за Його дар несказаний, намагатися хоч трішки зрозуміти та відкрити для себе це таїнственне Боже діло, яке чинить наш Спаситель для своєї Церкви і України через цю єпархію, всім спільно прийняти велику відповідальність та високе завдання, що до неї покликає нас Господь, даруючи нам цю єпархіальну спільноту», – наголосив Предстоятель УГКЦ у Чикаго.

Департамент інформації УГКЦ

НА ВОЛИНІ ЗНАЙДЕНО НАТІЛЬНІ ІКОНКИ XII СТ.

У селі Пересопниці на Рівненщині волинські археологи знайшли дві натільні іконки періоду XII століття. Їх носили як хрестики. На одній із них зображено святого Георгія, на іншій – Богородицю Одигітрію. Нововиявлені знахідки, за словами археологів, є доволі рідкісним явищем.

За словами наукового співробітника ДП «Волинські старожитності» Михайла Вашети, іконка Божої Матері з Ісусом-немовлям вкрита позолотою. Технологія її виготовлення була дорогою – отже, найімовірніше, оберіг належав заможній людині.

Заступник голови Рівненської облдержадміністрації Олексій Губанов пообіцяв, що унікальні знахідки, виявлені під час будівництва у Пересопниці, стануть частиною експозиції у новоствореному музеї.

Нагадаємо, що в Пересопниці тривають роботи з підготовки до відзначення 450-річчя Першокниги. Нині там будують музейний комплекс та культурно-археологічний центр. Роботи проводять під наглядом археологів, адже на місці колишнього княжого міста – багатий культурний шар.

За матеріалами zaxid.net

АРХЕОЛОГИ ЗНАЙШЛИ СИНАГОГУ, В ЯКУ ХОДИЛА СВ. МАРІЯ МАГДАЛИНА

Управління старожитностей Ізраїлю повідомило про сенсаційну знахідку – у городищі Магдала біля берега озера Кінерет археологи виявили руїни синагоги I століття н. е. Ймовірно, її відвідувала Марія Магдалина, яка,

за євангельським переказом, жила в Магдалі, була присутня при розп'ятті Ісуса Христа і першою побачила Його воскреслим.

У I-му столітті н. е. Магдала була невеликим рибальським селом на березі Кінерета. Сьогодні рівень води в озері дуже низький, завдяки чому археологам вдалося знайти навіть причали для човнів.

Синагога Магдали прикрашена фресками. На підлозі – мозаїки з геометричним орнаментом. Дах підтримували масивні колони. Всередині знайдено прикрашений зверху і збоку різьбленням кам'яний блок приблизно в метр довжиною. Серед рельєфів, які прикрашають камінь – одне з найбільш ранніх зображень менори-семисвічника.

Вчені вважають, що на цьому камені розгортали під час богослужіння сувої Тори.

За матеріалами PISU

ІВАНА ПАВЛА II ЗАПРОПОНУВАЛИ ВВАЖАТИ ЗАСТУПНИКОМ ЄВРОПИ

Посол Польщі у Ватикані Ханна Сухоцька запропонувала вважати причисленого Католицькою Церквою до лику блаженних Папу Римського Івана Павла II заступником Європи. Як повідомляє портал Sedmiца.ru із посиланням на агентство «Zenit», після закінчення меси в базиліці св. Петра, яку очолив держсекретар Ватикану з міждержавних зв'язків архієпископ Домінік Мамберті, Ханна Сухоцька в присутності послів інших держав висловила побажання, аби польський Папа був визнаний всіма «заступником Європи – єдиної і здатної дихати повними грудьми».

Нагадаємо, що наприкінці червня, відразу після беатифікації Івана Павла II, до Папи Венедикта XVI вже зверталися з проханням «призначити» його попередника заступником електронних ЗМІ. Прохання надійшло від голови Асоціації римських хронікерів Романо Бартоліні під час вручення Папі Венедикту XVI золотої медалі, випущеної на честь 100-річного ювілею цього найстарішого в Італії журналістського об'єднання.

КИТАЙСЬКІ ВЛАСТІ ПРОДОВЖУЮТЬ ВИСВЯЧУВАТИ ЄПИСКОПІВ БЕЗ ЗГОДИ ПАПИ

Колишній єпископ Гонконгу кардинал Йосиф Цзен, відомий критичними виступами на адресу китайських властей, назвав нинішні стосунки між Ватиканом та Пекіном «війною». Услід за відлученням від Церкви китайського священника Йосифа Хуана Бінджана, хіротонізованого без папського мандата на єпископа міста Шаньтоу, китайські власті повідомили про нову єпископську хіротонію, повідомляє портал Sedmiца.ru. Цього разу «офіційна» католицька спільнота КНР вирішила поставити єпископа для управління єпархією Харбіну. У цій провінції вже є єпископ т.зв. «підпільної» Католицької Церкви, невизнаної державою, і який підкоряється Ватикану. Це – єпископ Вей Джінгій, який служить в єпархії Кікіхар. У церковних колах він відомий своїми зусиллями з примирення з «офіційними» єпископами.

Новий кандидат на єпископа єпархії Харбіну – 47-річний священник Юе Фушенг, який уже багато років є «адміністратором» єпархії. На зібранні визнаної державою китайської Патріотичної католицької асоціації, яке відбулося в грудні минулого року в Пекіні, його було обрано віце-президентом цієї асоціації. А недавно китайські власті вирішили поставити його главою єпархії Харбіну. Ватикан у відповідь заявив, що ця кандидатура на єпископа Папою не схвалюється.

На думку низки спостерігачів, нова хіротонія покаже, як далеко готові зайти китайські власті, аби змусити вірних Ватиканові єпископів брати участь у незаконній церемонії.

Останнє незаконне висвячування, яке відбулося 14 липня в Шаньтоу, супроводилося декількома протиправними актами стосовно католицьких єпископів, вірних Папі. Єпископа Павла Пей Цзюньміна, який повинен був очолити церемонію, але відмовився, від арешту врятували священники, які оточили його в соборі, не давши поліції його відвезти. Відомо також, що силою на церемонію були доставлені ще 4 єпископи.

У МЕКСИЦІ ВІДБУДЕТЬСЯ

У НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНГРЕС ЕКЗОРЦИСТІВ

У вересні-жовтні в Мексиці відбудеться V Національний конгрес екзорцистів, повідомляє прес-центр архидієцезії Мехіко. У зустрічі візьмуть участь священники, екзорцисти, психіатри з Італії та Мексики. Головною темою конгресу буде проблематика звільнення від одержимості та зцілення хворих. Згідно з інформацією прес-центру, зустріч відбуватиметься під гаслом «Проблеми душі і духовна терапія екзорцизмів у пастирській турботі про хворих».

Як пояснив головного координатора екзорцистів архієпархії Мехіко о. Педро Мендоса Пангоха, конгрес організовано як для священників-екзорцистів, як і для тих, хто екзорцизмом не займається, а також для мирян, зацікавлених у співпраці зі своїми священниками у справі пастирського зцілення хворих душ. Священник пояснив, що метою цього заходу є «вивчити досвід психіатрів та фахівців в області психічного здоров'я для застосування цих знань у служінні екзорцистів». Під час зустрічі обговорюватимуться питання, пов'язані зі схильністю особи до психічних розладів, фізичні й екологічні причини, які сприяють їх виникненню, а також як відрізнити шизофренічні розлади від інших видів психічних захворювань.

Agnuz

Обама хоче зламати сумління лікарів

Церква у США протестує проти чергового обмеження свободи совісті, які здійснює адміністрація Барака Обами. Цього разу йдеться про новий проект департаменту здоров'я, згідно з яким, всі лікарні, включно з католицькими, будуть змушені здійснювати процедури стерилізації і також видавати контрацептивні засоби, в тому числі для переривання вагітності на ранніх термінах.

Нове розпорядження передбачає

пункт про сумління, але він є настільки вузьким, що не охоплює більшості католицьких медичних установ. Він вимагає, щоб їхніми основними пацієнтами були католики. Ситуація ж виглядає по-іншому: принциповою рисою церковних медичних осередків є доступність для всіх нужденних, незалежно від віросповідання.

На цей проект звернув увагу кардинал Даніель ді Нардо, який очолює комісію американського єпископату у справах охорони життя. В своїй заяві він зазначив, що нові розпорядження роблять неможливим користування медичними послугами католицьких лікарень некатолікам. Таку можливість перекреслили саме реформи служби охорони здоров'я, які в задумі мали би зробити доступними медичні послуги для всіх американців, зокрема, і для найзлиденніших.

За матеріалами: deon.pl

У США ПОСТІЙНО ЗРОСТАЄ КІЛЬКІСТЬ ПРАКТИКУЮЧИХ КАТОЛІКІВ

Зростаючі парафіяльні спільноти і збільшення практикуючих католиків – так змалювали ситуацію в Центрі прикладних досліджень в області апостольства при Джорджтаунському університеті (США). Соціологічне дослідження виявило, що на тлі тенденції скорочення числа парафій і священників має місце феномен чисельного зростання віруючих, в першу чергу іспаномовних, які регулярно беруть участь у св. Літургії та в парафіяльній діяльності.

Дослідження під назвою «Мінливе обличчя католицьких парафій США» охопило 846 парафій. У ньому, зокрема, підкреслюється, що спільноти віруючих постійно зростають чисельно. За останні 40 років у США кількість католиків збільшилася на 75%. За даними статистики, в країні проживають 77,7 мільйона католиків, і прогнози на 2050 рік коливаються між 95,4 та 128 мільйонами.

У 2000 році у США було 19 тисяч активних парафіяльних спільнот, проте до кінця десятиліття їх залишилося 17.800 – стільки ж, скільки їх налічувалося в 1965 році. Таким чином, сьогодні спостерігається тенденція «компенсації»: у той час,

як кількість парафій зменшується, чисельність парафіян зростає.

Третина американських парафій налічує понад 1200 чоловік, а парафій, де зареєстровано менше 200 віруючих, стало на 24% менше, ніж у 2000 році, і на 15 відсотків менше, ніж у 2010-му.

З ростом кількості католиків і зі зменшенням числа парафій у богослуженнях бере участь багато більше людей. У половині всіх католицьких храмів США служиться більше чотирьох передсвяткових та недільних Мес. Лише 10% всіх парафій обмежуються тільки недільною службою, – у той час, як у 28% парафій здійснюється більше п'яти Мес на тиждень. Середня кіль-

кість вірних однієї парафії, яка бере участь у недільній Месі, за десять років зросла на 144 людини.

Як зазначалося, значним чином такої ситуації сприяють іммігранти: парафії зростають за рахунок іспаномовних католиків. Близько 6% всіх недільних Мес служаться іспанською мовою, а в третині парафій щонайменше раз на місяць відбувається хоча б одна Меса іноземною мовою, що на 22% більше, ніж у 2000 році.

До цього слід додати, що в новому мультикультуральному контексті 37% парафій приділяють увагу традиціям іноземних спільнот й організовують Літургії з нагоди їх національних релігійних свят (наприклад, Пресвятої Діви Марії Гваделупської).

У соціологічному дослідженні згадується також про фінансовий внесок віруючих в утримання парафій і функціонування різних церковних установ: за останні п'ять років сума склала на 14% більше. При цьому більш щедрими у своїх пожертвах вирізняються маленькі спільноти.

За матеріалами Радіо Ватикану

Знайдено могилу апостола Филипа

Турецька «бавовняна фортеця» Памуккале з термальними джерелами і білосніжними вапняковими напливами, яка вважається одним із «чудес світу», явила світові ще одне диво: міжнародна археологічна експедиція виявила могилу апостола Филипа майже посеред цих природних ванн, де, за легендою, купалася єгипетська цариця Клеопатра.

– Ось уже багато років, як ми намагалися знайти останній притулок святого Филипа, – розповідає керівник експедиції Франческо Андрія. – І, врешті-решт, пошуки увінчалися успіхом. Цей пам'ятник пам'яток був знайдений серед руїн древньої церкви.

Археолог зазначив, що могила поки не розкопана. «Але прийде день, – зауважив він, – і це, безсумнівно, буде зроблено. Наше відкриття має коломальне значення і для археології, і для всього християнського світу».

Руїни первісної гробниці апостола виявлені на території античного міста

Гіраполя Фригійського (Гіраполіса, або «Священного міста»), пов'язаного з ім'ям св. Филипа. Апостол проповідував і помер тут мученицькою смертю близько 81-95 рр. – за часів царювання римського імператора Доміціана.

Руїни самого міста Гіраполя Фригійського знаходяться на гірській височині неподалік провінційного міста Денізлі. Місто зіграло важливу роль у поширенні християнства саме після того, як тут мученицькою смертю загинув святий Филип. Після цієї події місто почали називати «Святим містом». Рівноапостольний імператор Костянтин зробив його столицею області Фригія і місцем розміщення єпископської катедри.

Зведена тут церква на честь св. апостола Филипа стала одним із важливих християнських місць у Малій Азії. Про це свідчать дані перших розкопок і картографічного дослідження, проведеного в цих місцях відомим німецьким археологом та архітектором Карлом Хуманом (1839-1896). Пізніше тут працювали вчені англійського Археологічного інституту (1954-1959 рр.), а також група вчених Інституту археології Італії під керівництвом професора Паоло Верзоне.

Віднайдений храм на місці смерті святого апостола, зведений у IV столітті, має восьмикутну форму розмірами 20х20 м. Храм-мартирій мав центральне приміщення, де, можливо, і знаходиться гробниця апостола.

Під владу турків місто Гіраполь остаточно перейшло в 1210 році, а до цього неодноразово піддавалося руйнуванням і землетрусам. У 1534 році сильний землетрус остаточно зруйнував його і розташований поруч із ним мартирій св. апостола Филипа. Дослідникам вдалося відновити карту Гіраполя Фригійського III-IV століть, де нині позначено мартирій святого Филипа, який знаходився в давні часи за межами міських стін. Виявлені під час археологічних розкопок артефакти міста, виконані з каменю і мармуру, представлені нині на виставці в музеї Гіраполя.

Мощі ж святого апостола Филипа близько 560 року були перенесені до Риму, де і нині спочивають у церкві святих славних і всехвальних дванадцяти апостолів. У крипті цієї церкви знаходиться біла кам'яна гробниця з мощами апостолів Филипа та Якова.

За матеріалами PICU

Християн і мусульман розділяє взаємна недовіра, але об'єднує страх перед екстремізмом

Між ісламським світом і Заходом зберігається негативне стереотипне сприйняття. Про це свідчать результати нещодавнього дослідження Pew Research Center. Чимало мешканців країн Заходу бачать у мусульманах фанатичних і жорстоких людей. У свою чергу, мусульмани Близького Сходу та Азії вважають західне суспільство егоїстичним, аморальним, жадібним, жорстоким і фанатичним. Проте водночас дослідження констатує у США та Європі своєрідну «відлигу»: більшість представників західного суспільства порівняно з 2006 роком бачать відносини з мусульманами в цілому позитивними. Однак у мусульманських країнах ситуація не змінилася – там і донині критично оцінюють західний світ. Як і раніше, мусульмани дотримуються більш негативної думки про християн, аніж американці чи європейці про мусульман.

Обидві сторони погоджуються у питанні економічного розвитку мусульманських країн – вони повинні бути більш успішними, ніж сьогодні. Проте розходяться точки зору на причини. Мусульманська громадськість переконана, що основна вина за відсутність процвітання лежить на західних політиках: саме їх назвали головними винуватцями 53% опитаних. На другому місці йде корупція в державі (49%), на третьому – відсутність демократії (42%), на четвертому – брак освіти (36%), і лише на п'ятому – ісламський фундаменталізм (12%). Західна громадська думка на перше місце поставила корупцію, потім – проблеми

з демократією та освітою, і лише 14% визнали, що часткова відповідальність за труднощі в мусульманських країнах лежить на політиці, що проводиться країнами Заходу.

Обидві сторони одногосно висловили занепокоєння з приводу посилення ісламського екстремізму. Понад дві третини населення Росії (76%), Німеччини (73%), Великобританії (70%), США (69%) і Франції (68%) стурбовані ісламськими екстремістами у своїх країнах. Мусульмани Палестини (78%), Лівану (73%), Єгипту (64%), Пакистану (63%) і Туреччини (52%) також переконані, що екстремісти є загрозою. Мусульмани вважають, що екстремізм приносить насильство, а в Єгипті і Палестині стурбовані ймовірністю розпаду країни через фундаменталістів.

У чотирьох із шести християнських країн, де проводилися дослідження, більшість має позитивну думку про мусульман. Винятком є Німеччина (лише 45% мають позитивне ставлення) та Іспанія (37%), хоча в цілому думка в обох країнах від 2006 року покращилася.

Позиція мусульман стосовно християн кардинально різниться в залежності від країни. У Лівані, наприклад, що має значну частку християнського населення, майже всі мусульмани (96%) сприймають християн позитивно. Також високий рейтинг християни мають серед мусульман Йорданії (57%), Індонезії (52%) та Єгипту (сприймають християн 48% позитивно і 47% – негативно). Найнижчий же рівень лояльності до християн в Пакистані (16%) та Туреччині (6%).

Характеристики та стереотипи

Серед негативних рис західної людини мусульмани відзначили егоїстичність (68%), жорстокість (66%), жадібність (64%), аморальність (61%), зверхність (57%) і фанатичність (53%). З позитивних характеристик були згадані повага до жінок (44%), чесність (33%), терпимість (31%), щедрість (29%). У порівнянні з 2006 роком, індонезійські мусульмани стали більше пов'язувати позитивні риси з Заходом. Протилежна ситуація в – Пакистані, де зріс рівень негативного ставлення.

Представники ж західного суспільства серед негативних рис мусульман особливо відзначили фанатичність (58%) і неповагу до жінок (51%).

Національність проти релігійної ідентичності

В результаті дослідження вдалося встановити, що у християн та мусульман релігія в різній мірі визначає ідентичність особистості. Більшість опитаних мусульман в першу чергу ототожнюють себе з релігією. Це особливо яскраво проявляється в Пакистані, де 94% опитаних вважають себе насамперед мусульманами,

а вже потім – пакистанцями. Винятком стали Палестина та Ліван – там при самоідентифікації людини національність має перевагу перед релігією. Однак багато хто відмовився вибирати між нацією та релігією, зазначивши, що ці два поняття важливі для них в рівній мірі. Більшість же західних християн віддають перевагу

національній ідентичності. Так, у Франції висловилися за цю точку зору 90% християн. Винятком є США, де християни розділилися: 46% в першу чергу визначають себе американцями, а 46% – християнами. Сім із десяти білих євангельських християн США пов'язали свою ідентичність із вірою. Микола Малуха, Religo.ru

Швейцарців все частіше вербують до лав радикальних ісламістів

Міністр оборони Швейцарії Улі Маурер заявив, що останнім часом в країні збільшилися масштаби

вербування швейцарських мусульман для проходження підготовки в ісламських воєнізованих таборах. В інтерв'ю газеті «Sonntags Zeitung» він заявив, що уряд володіє інформацією про швейцарців, які їздять у подібні табори і відвідують кораністські школи. За словами міністра, федеральна служба розвідки стежить за швейцарськими «воїнами джихаду», проте наводить будь-які цифри Улі Маурер відмовився.

Згідно з даними розвідки, воєнізована ісламська мережа була організована в минулому році з метою пошуку рекрутів для відправки в такі країни, як Сомалі та Ємен.

Також Маурер зазначив, що протидіяти фінансуванню подібних ісламських фондів через законодавство Швейцарії вкрай складно. «На даний момент розвідувальні служби можуть лише спостерігати й аналізувати подібні тенденції, – з жalem констатував міністр оборони. – На жаль, ми маємо у своєму розпорядженні вкрай мізерні кошти для протидії ісламським воєнізованим рухам, оскільки парламент досі не хоче визнавати їх існування».

За матеріалами Седмица.Ru

Християн переслідують більше, ніж мусульман та юдеїв

Згідно з новим дослідженням американського науково-дослідного інституту «Pew Forum on Religion and Public Life», переслідування християн відбуваються в 130 країнах світу. Дискримінація ж мусульман, згідно з даними американського інституту, зареєстрована в 117 державах, юдеїв – у 75, буддистів – у 16 країнах. Утиски релігійних общин з боку держави та суспільства зросли в 23 країнах (це, насамперед, Середній Схід і Північна Африка, а також Франція та Сербія) і зменшилися в 12-ти. Нічого не змінилося стосовно релігійних переслідувань у 182 державах. Одними з найтолерантніших країн продовжують залишатися Німеччина, Австрія і Швейцарія, пише австрійське католицьке ін-

формаційне аґентство KathWeb. Фахівці стверджують, що дискримінація за релігійною ознакою останніми роками збільшилася у всьому світі. Приблизно 70% майже 7-мільярдного населення планети живе в країнах, в яких регулярно відбуваються переслідування за релігійними мотивами. Приблизно кожен третій житель Землі (близько 2,2 млрд) живе в державах, де з 2006 року помітно посилюються релігійні репресії, відзначає газета «Телеграф» із посиланням на «Седмица.ru».

За словами керівника досліджень Брайяна Ґріма, в останні роки стала очевидною поляризація: релігійно нетерпимі країни стали ще більш ворожими, тоді як толерантніші надали більшу свободу віросповідання.

Дослідження відбувалося в 198 країнах, де проживає 99,5% населення планети. Дані з найізолюванішої країни світу – Північної Кореї, яка вважається найнебезпечнішою з точки зору переслідування християн, не були взяті до уваги через їхню ненадійність.

КОПТСЬКА ЦЕРКВА ПОДАЄ В СУД НА... ЄГИПЕТСЬКУ ДЕРЖАВУ

Через 7 місяців після нападу на храм у Каїрі Коптська Церква оголосила про намір подати в суд на Єгипетську державу. Адвокат Джозеф Малак заявив, що до кримінальної відповідальності слід залучити главу військової ради, міністра внутрішніх справ і генерального прокурора. Річ у тім, що єгипетська влада, отримавши численні свідчення у справі про напад на коптів, досі не вжила рішучих заходів у покаранні винних, повідомив єгипетським ЗМІ Д.Малак.

Нагадаємо, що в новорічну ніч у переповненій церкві в Каїрі було вбито 24-х людей, 97 були поранені. Численні ж підозрювані в злочині були звільнені після декількох тижнів утримання під вартою.

За матеріалами Седмица.Ru

ЩЕ ОДНЕ ВИКРАДЕННЯ ХРЕСТА

В Айзенштадті – центрі федеральної землі Бургенланд – невідомі викрали дерев'яну скульптуру розп'ятого Ісуса Христа, укріплену на стіні церкви в передмісті Санкт-Георген. Фігура вагою близько 40 кг була частиною дерев'яного хреста розміром 160 на 100 сантиметрів. Вона була відома в Австрії тим, що рана від спис знаходилася не на лівій, а на правій стороні грудей Ісуса. За даними поліції, злочинці викрали фігуру ще десь 23-24 липня. Завданий збиток складає приблизно п'ять тисяч євро.

А нещодавно було викрадено ще одну фігуру Христа – з парафіяльної церкви Mariahilf у місті Грац, але про можливий взаємозв'язок між двома крадіжками досі нічого не відомо.

Торік у Відні відбулася міжнародна конференція, де обговорювалися проблеми крадіжок творів церковного мистецтва і незаконна торгівля краденим. Учасники конференції зійшлися в думці, що адекватною реакцією на такі крадіжки може бути інвентаризація всіх культурно-історичних і художньо значимих витворів церковного мистецтва. Проте інвентаризації церковного майна на всій території Австрії не проведено і досі.

За матеріалами «Католицького оглядача»

НА ХОРТИЦІ ДЕМОНТУВАЛИ ХРЕСТ

На запорізькому острові Хортиця демонтували дерев'яний православний хрест, встановлений представниками козацького руху в 1992 році – до першої річниці Незалежності України. При цьому перший віце-губернатор Запорізької області Олексій Литвин вважає, що демонтаж хреста, який простояв на кургані біля Музею запорізького козацтва на Хортиці близько 20 років, це не блюзнірство, а «модернізація об'єкта».

За словами О. Литвина, в тому, що демонтовано хрест, який простояв на острові близько 20 років, немає нічого страшного. Більше того, це зроблено лише з однією метою – «модернізувати» курган і привести його в порядок.

«Я не розумію, чому ця ситуація викликала такий ажіотаж. Цей хрест зняли, бо на його місці готується розміщення нового хреста і найвищої в Україні шогли», – сказав Литвин. Він уточнив, що на цьому місці буде встановлено сучасний триметровий гранітний хрест, а демонтаж попереднього хреста підтримав архієпископ Запорізький і Мелітопольський Лука.

Нагадаємо, що в червні вандалі спіяли хрест на Аскольдовій Могилі, а в липні у Києві місцеві мешканці поглумилися над хрестом, який стояв на місці будівництва майбутнього римо-католицького храму св. Франциска на Оболоні.

За матеріалами «Історичної правди»

У США ДОМОВЛАСНИКА ЗОВОВ'ЯЗАЛИ ПРИБРАТИ ХРЕСТ З ВЛАСНОГО ПОДВІР'Я

Чиновники м. Лівінгстон (штат Нью-Джерсі) двічі наказали одному з домовласників містечка, аби він прибрав хрест з переднього подвір'я свого будинку. При цьому чиновники послали на постанову місцевого муніципалітету.

Католик Патрік Раканьєло встановив хрест (розміром 31 на 19 дюймів) на дереві у своєму дворі в ознаменування початку Великого посту. Поліція, однак, наказала, щоб він зняв хрест після отримання скарги від сусіда.

З цього приводу адвокат радить співробітникам фонду «Alliance Defense Fund», який захищає релігійну свободу, домагатися змін постанови влади Лівінгстона, аби більше ніхто не міг використовувати ці постанови щодо встановлення християнських символів.

За матеріалами Седмица.Ru

ІНТЕРВ'Ю АРХИЄПИСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО УГКЦ ІГОРЯ (ВОЗЬНЯКА) ГАЗЕТИ «ЛЬВІВСЬКА ПОШТА»

Сорок років старозавітний Мойсей водив євреїв пустелею по дорозі з Єгипту до Обіцяної землі. Через нарікання, відступи і навернення, через спільний шлях вони стали народом.

Україна відсвяткувала 20-річчя своєї незалежності. Про втрати і здобутки, про те, що ще потрібно досягнути на цьому шляху, кореспондент «Львівської пошти» поспілкувався з архієпископом Львівським Української Греко-Католицької Церкви владикою Ігорем (Возьняком).

ПРО ЗДОБУТКИ І ВТРАТИ

– Високопреосвященніший владико, що, на Вашу думку, ми здобули за ці 20 років?

– Гадаю, ми багато вже здобули, але не обійшлося й без втрат. Нині ще не маємо демократії, якої би хотіли. Я сказав би, що ми тільки йдемо – і то шляхом спотикання – до справжньої демократії. Сьогодні можемо вільно говорити і думати – це великий здобуток, можемо розбудовувати свою державу. Це великий крок вперед і в церковному житті: можна будувати церкви, до них ходити, молитися. Очевидно, люди там знайдуть добро для своєї душі, котре вони понесуть у повсякденне життя.

– А що втратили?

– Матеріальне забезпечення людей мінімальне. Дехто ледве виживає. Українці не мають роботи, виїжджають за кордон, руйнуються сім'ї, потерпають діти. Замало уваги приділяється потребам людей, особливо старших, самотніх, котрим дуже важко вижити. Поширюється несправедливість, занедбується демократія, суди корумповані, рідко кому можна повірити. Знайдуться, очевидно, люди чесні, котрі відстоюватимуть правду, справедливість, боротимуться за неї, але їх мало.

– Чи могло бути інакше?

– Гадаю, могло, якби ми мали політичного лідера – практикуючого християнина. Однак його не було звідки взяти, бо всі виростили за радянської влади. Крім того, на жаль, у тих, хто обіймає високі посади, є багато спокус – вони багато мають, а хочуть ще більше і про бідний народ не дбають.

– Часом ми відчуваємо ностальгію за СРСР. Як її зрозуміти?

– Виникають паралелі з наріканнями євреїв у пустелі, що краще було залишатися в Єгипті. Але такі голоси туги є радше поодинокими, бо тих, кому в той час було добре, насправді є досить мало. Немає за чим тужити. Ми пам'ятаємо: не було навіть масла, м'яса, по молоко стояли в чергах. А кріпацтво в колгоспах? Я добре пам'ятаю, як ходив з мамою на «ділянку», працювали всією родиною, а за цілий рік заробили два центнери цукру і 70 карбованців.

– Мойсей сорок років водив народ по пустелі. Чи справді потрібно 40 років, щоб дозріти до державності?

– Напевне, потрібно, щоб вирости покоління, які мислять іншими категоріями.

– Чи є в нас достойні провідники?

– Я вважаю, що є, але ми не вмємо їх вирізнити, оцінити, от і йдемо шляхом спотикання. А ще я маю підтвердження від самих лідерів, що їм бракує духовної поради, спілкування з духовними особами. Бракує співпраці влади і Церкви. Може, це гордіня – люди вважають, що вони все зроблять без Бога. Через те й страждаємо сьогодні. Необхідно також, щоб народ займав провідне місце в державі. Не потрібно дивитися в плечі можновладцям, чекати, що вони прийдуть, щось нам зроблять і дадуть. Це смішно і наївно.

ПРО СВОБОДУ

– Ми здобули свободу, але чи можемо її належно використати?

– Буває так, що люди не вмють з тієї свободи користати, і тоді воля може перетворитися на сваволю. Зараз ми бачимо багато таких прикладів.

– Які найбільші небезпеки чатують сьогодні на духовну незалежність людини?

– Найбільша загроза, коли людина схиляється в бік особистої матеріальної вигоди, коли починає гнатися за статками, а її мораль сповзає до нуля. Цю загрозу вже відчуло західне суспільство.

– Сьогодні з'явилося багато нових вірувань, напрямів. Чи має держава якось втручатися?

– Держава мала би трохи контролювати, щоби релігійні течії, котрі є шкідливі, загрожують людям, створюють напруження

в суспільстві, були обмежені в діяльності. Не можна нікого змушувати вірити, належати до певної конфесії. Людина повинна бути свідомою у своєму виборі й шукати доб-ра. Коли ж певна течія починає щось вимагати, тиснути на людину, контролювати її, то це – нездорова тенденція, що принесе дуже багато негативу в суспільство.

– Чи існує загроза ісламу для Церкви в Україні та для християнства взагалі?

– Колись від Христа відійшло багато людей, як почувли, що треба «їсти Його тіло і пити Його кров». Він запитав апостолів, чи й вони не хочуть відійти. Бог дав свободу, але не відступив від своїх слів, бо Правда є одна. Люди слабкі й піддаються різним впливам. Для доброго і широго християнина жодна інша релігія не є загрозою, він добре знає, за кого триматися та на що бути готовим.

– Як зберегти цей духовний стрижень?

– Через молитву. Щиро молитися, просити Творця про світло Святого Духа, і це світло завжди буде освічувати і провадити. Маємо багато храмів, маємо священиків і, якщо хтось хитається чи сумнівається, то може прийти і скористати зі спільної чи особистої молитви. Є багато можливостей зберегти свою ідентичність, плекати, розвивати, поширювати її в своєму серці. Найперша турбота має бути про внутрішню духовність. І Бог тоді охоронить.

ПРО ВЛАДУ І ДЕРЖАВУ

– Митрополит Андрей навчав, що людська влада має підпорядковуватися Божим законам. Чи це актуально сьогодні?

– Очевидно, це завжди актуально. І якби люди будували своє життя за Божим законом, то ми б жили значно краще. Якби багаті люди в Україні бачили ту величезну кількість своїх ближніх, які ледь виживають, і хотіли їм допомогти, то обставини змінилися б.

– Кажуть, що кожен народ має ту владу, на яку заслуговує. Що ми маємо зробити, щоб стати тим народом, який заслужить і добру владу, і добре буття?

– Навернутися до Бога. Щиро просити Всевишнього, як це робили ізраїльтяни. Вони теж

потерпали через свою невірність, перебували в не-волі, але, побачивши свої гріхи і покаючись, отримували Господню ласку і благословення. Бог завжди вислухає щире благання, дасть добрий провід для народу і можливість розвиватися.

– Чи має християнин обов'язок молитися за владу?

– Так, люди мають молитися за добрий провід, адже і в Літургії промовляємо ектенії-прохання, в яких молимося за державу, її провідників і військо. І навіть якщо бачимо, що влада не є такою, яку б ми хотіли, то молимося до Господа, щоб вона стала достойною, щоб Бог уплинув на уми людей. На жаль, сьогодні можемо побачити, що після Літургії, коли співаємо гімн «Боже великий, єдиний», частина людей виходить із храму. Це є свідченням слабого духа, політичної сліпоти, незрілості, а, може, інколи й гордині.

– Чи потребує наша держава молитви за неї?

– Потребує і то багато. Це подібно до того, як дитина молиться за своїх батьків. Навіть, скажімо, за недоброго батька дитина молиться, щоб він змінився. Ми повинні молитися за нашу державу, щоби мати добрих провідників. Маємо розбудовувати державу, як храм, де служимо Богові.

ПРО ПРІОРИТЕТИ

– Що сьогодні має бути найважливішим, щоб хоча б за наступні двадцять років збудувати державу, якої прагнемо?

– Бракує правдивої духовності. Якби в людських душах і серцях зажив праведний, Божий дух, Україна відновилася б, змінилася, стала б зовсім іншою. Найперше має прийти духовне відродження і становлення. Потрібно трохи часу, щоби людина себе усвідомила і повірила в себе через довіру до Бога. Самої тільки віри в себе замало: у Святому Письмі люди повірили в себе, почали будувати вавилонську вежу, і знаємо, чим це закінчилося. Якщо будуватимемо самі від себе, очевидно, що нічого не збудуємо. Якщо ж будуватимемо на камені Господньому, яким є Ісус Христос, тоді досягнемо багато.

– З чого, на Вашу думку, мають початися зміни?

– Починати потрібно зі себе. Кожен хай почне жити правдою, і це вже буде велика перемога добра.

– Які пріоритети, на Вашу думку, мають бути визначальними?

– Людина має насамперед бути Людиною. Як духовна особа, представник Христової Церкви, вважаю, що саме добрий християнин буде гідним батьком,

чоловіком, лікарем, адвокатом чи менеджером. Буде творити і поширювати добро, якщо провадитиме цілісне праведне життя з Богом. Людина не може бути християнином, скажімо, в неділю, з 11.00 до 13.30. Вона несе з собою своє християнство всюди. Коли ми станемо християнами цілодобово і щоденно, тоді зможемо досягнути більше.

– Поширена думка, що вкрати, схалтурити на роботі – це нормально. Чи це так?

– Апостол Павло каже: «Чи їсте, чи п'єте, чи що іншого робите – все робіть на славу Богу». Якби людина робила свою роботу насамперед на славу Богу, усвідомлюючи, яку духовну користь це їй приносить, ставлення до праці було б зовсім інше. Коли б особа щиро вірила, була свідомою того, що навіть якщо її скривдили на роботі, то Господь ніколи не скривдить і за неї заступиться, то працювала б по-іншому. Якщо ж на це все не зважати, а шукати швидкого матеріального зиску, то користі буде мало.

– Митрополит Андрей писав, що справедлива зарплата – та, яка дає забезпечення й певність працівникові та його родині. Якщо ж працедавець, користаючи зі скрутного становища, не забезпечує того, то це також є зріх, який кличе про помсту з неба. Чи це актуально в сьогоднішніх умовах?

– Звичайно, що так. Тому й наша держава так повільно розвивається. Людей кривдять, бракує пошани до праці та гідності. Немає благословення, бо ця кривда є гріхом, а гріх ніколи не принесе добра. Зло завжди негативно впливає не лише на особу, яка його вчиняє, але й кидає тінь на все довкола.

– Сьогодні багато песимізму і особистого, і суспільного. Як віднайти віру, надію та зберегти любов?

– Це духовні дари. Бог їх дає. Вони є у кожного, але все залежить від особистого ставлення та їх використання. Маємо розвивати довіру до Бога, до себе, до інших людей, вірити в добрі зміни. Особливо, як християни, маємо плекати надію на вічне життя й помножувати любов, бо у вічності, за словом апостола Павла, вже не буде ні віри, ні надії, а зостанеться лиш любов. Людина не здатна помножити в собі цих дарів, тож її очі завжди мають бути звернені до Господа, Богородиці й святих. Господь завжди вислуховує, коли ми щиро звертаємося, і підтримує людину в цих чеснотах.

Патріархи чотирьох найстарших Церков світу нагадали РПЦ, що Україна не є її канонічною територією

1-3 вересня у Фанарі, резиденції Вселенського Константинопольського патріарху, відбувся Собор п'яти найдавніших православних Церков. Окрім іншого, на соборі були прийняті рішення, які на пряму стосуються українського православ'я.

На Собор у Константинополі (Стамбулі) до Вселенського патріарха Варфоломія прибули представники Олександрійського, Антіохійського, Єрусалимського патріархатів та архієпископ Кіпру. Тут справді були присутні уповноважені представники глав перших п'яти історичних православних Церков світу. На зустрічі вони обговорили низку проблем загальноправославного характеру і питання, пов'язані з усуненням перепон до скликання запланованого Всеправославного Собору.

За результатами цієї зустрічі були прийняті «Послання Предстоятелів Найдавніших Церков» та «Комюніке про підсумки роботи Собору Предстоятелів Найдавніших престолів на Фанарі». У документах насамперед зазначено про необхідність подальшої діяльності з підготовки скликання Великого Собору Святої Православної Церкви. Також піднімаються питання щодо діяльності

православних Церков на Близькому Сході, необхідності зусиль політичних та релігійних лідерів світу для встановлення миру в цьому регіоні. Також висловлюється солідарність та підтримка усім віруючим різних релігійних конфесій, які потерпають від дискримінації й переслідувань, підкреслюється необхідність продовження екуменічного діалогу з представниками інших християнських конфесій та проведення діалогу з двома іншими монотеїстичними релігіями світу.

Окремо слід відзначити, що у підсумковому комюніке Собору сказано: «Крім того, зважаючи на останні події, що мали місце в Православній Церкві, Собор наголошує на необхідності для всіх православних Церков поважати і суворо дотримуватися географічних кордонів своїх юрисдикцій в тому вигляді, як вони встановлені священними канонами та Томосами про утворення цих Церков».

Таким чином, Собор п'яти найдавніших Апостольських православних Церков підтвердив неодноразові заяви Константинопольського патріархату щодо неканонічності твердження Російської православної Церкви про свої претензії на Україну. Нагадаємо, що 13 листопада 1924 року у Томосі Вселенський Патріарх Константинополя Григорій VII заявляв: «Відділення від Нашого Престолу Київської Митрополії й залежних від неї Православних Митрополій Литви та Польщі, а рівно ж прилучення їх до Святої Московської Церкви наступило не за приписами канонічних правил,

а також не дотримано всього того, що було встановлено стосовно повної церковної автономії Київського митрополита, який носив титул Екзарха Вселенського Престолу».

Під час зустрічі офіційної делегації Константинопольського патріархату з президентом України 24 березня 2005 року глава делегації Вселенського престолу архієпископ Скопельський Всеволод (Майданський) заявив: «Матір Церква – Константинопольський патріархат – вважає, що її дочка – Московський патріархат – має ту канонічну територію, яка існувала в цій Церкві до 1686 року. Підпорядкування Київської Митрополії під Московську Церкву (1686) було здійснено Патріархом Діонісієм без згоди і затвердження Святого і Священного Синоду Великої Церкви Христової». А 26 липня 2008 року у своєму Зверненні до українського народу Патріарх Варфоломій зазначив: «Українська Церква сім століть належала до канонічної юрисдикції Вселенського Патріархату, тобто від часу хрещення Великим Київським князем (988 р.) аж до її анексії до Російської держави за Петра I (1687)».

Своїм комюніке п'ять найдавніших православних Церков підтвердили, що погоджуються з тим, що визнають Російську православну Церкву (як і інші національні Церкви) в тих межах, в яких вони були утворені. У випадку з РПЦ – це територія Московського царства й Московського патріархату до 1686 року, тобто до приєднання до них земель України та

Білорусі.

Отож, Патріархи чотирьох найстарших Церков світу і предстоятель Автокефальної Церкви Кіпру ще раз закликали Російську Православну Церкву дотримуватися своєї канонічної території.

«Через події, які недавно мали місце в Православній Церкві», Собор наголосив на необхідності для всіх православних Церков поважати і суворо дотримуватися географічних кордонів своїх юрисдикцій «в тому вигляді, як вони визначені священними канонами та Томосами про заснування цих Церков». Цими словами пентархія натякнула на невизнання канонічного статусу УПЦ (МП) в якості «невід'ємної частини» Московського Патріархату, оскільки в Томосі про автокефалію Православної Церкви в Польщі, виданому в 1924 році, Константинопольський Патріархат констатував, що ніколи законним чином не відмовлявся від своєї юрисдикції над Київською митрополією. Стосовно ж усієї Московської Патріархії та її канонічних кордонів, Константинопольський Собор дотримується Томосу 1589 року, згідно з яким, територія нинішньої України не входить до складу Московського Патріархату.

В контексті вищесказаного слід згадати коментар УПЦ КП, який говорить, що пентархія – це спосіб Константинопольського Патріархату дати зрозуміти РПЦ, «хто в домі господар». Про це інформує Християнський портал КІПЮС.

Також у спільному комюніке наголошено на необхідності при-

скорення підготовки проведення Святого й Великого Собору Церков. Підкреслюється, що з лютого 2011 року ця підготовка фактично зайшла через існуючу процедуру в глухий кут (відомо, що представники РПЦ, не погоджуючися з рішеннями підготовчих міжцерковних нарад, блокують подальші кроки). Тому в комюніке пропонується скликати зустріч Патріархів і глав усіх автокефальних православних Церков для розгляду цих питань і прискорення підготовки скликання Всеправославного Собору.

Довідка: Пентархія – (від грец. – «п'ять» і – «влада», тобто «п'ятивладдя») – система верховенства в християнській Церкві п'яти патріархів – Риму, Константинополя, Олександрії, Антіохії та Єрусалиму (при першості Риму), що встановилася після IV Вселенського Халкідонського собору (451), коли був основано Єрусалимський Патріархат.

За матеріалами RISU, CREDO

Неопентархія – вагомий інструмент впливу Вселенського Православ'я на Московський Патріархат

«Портал-credo.Ru»:

– У ЗМІ з'явилися перші відомості про документи, прийняті Собором першестовуючих патріархатів та автокефальної Церкви Кіпру, який відбувся нещодавно в Константинополі. Як би Ви прокоментували цю інформацію? Наскільки прийняті цим Собором рішення є вагомими? Адже вони прийняті Собором, в якому взяло участь усього п'ять Церков?

Єпископ Євстратій (Зоря):

– Історія Церкви неодноразово доводила, що головне в її житті – не кількість, а якість рішень. Рішення, які приймалися меншістю, сповна можуть бути життєздатними і такими, що ведуть Церкву в правильному напрямку, – так само як були неодноразові приклади того, що рішення більшості ви-

ДУМКА: «Поява «неопентархії» є, вочевидь, одним із механізмів, що перешкоджають Москві блокувати міжправославні рішення» – секретар Священного Синоду УПЦ КП єпископ Васильківський Євстратій (Зоря)

являлися неправильними і такими, що спрямовували Церкву на неналежну дорогу. Лише механізм прийняття Церквою тих чи інших рішень може поставити остаточну крапку в питанні про авторитетність того, що було прийняте на нещодавньому Синаксісі Східних Патріархів та Архієпископа Кіпрського.

Дати однозначну оцінку складно, оскільки документи, що приймаються у Фанарі, завжди слід вивчати дуже детально, адже константинопольська дипломатія славиться тим, що уміє виписувати тонкі формулювання. Треба проаналізувати повний грецький текст, проглянути всі переклади цих документів і лише тоді давати повну оцінку.

Але вже зараз можна сказати, що ті очікування, які були в нашій Церкві, не підтверджуються. Наша думка перед цією зустріччю була така, що її цінність і її сенс – вже у тому, що вона відбудеться, а не стільки в тих рішеннях, які там мали бути при-

йняті. Таким чином, було легітимізовано появу того, що можна назвати «неопентархією». Константинопольський Патріархат отримав у свої руки досить серйозний механізм впливу на Вселенське Православ'я. Одна справа, коли Константинопольський Патріарх захищає свої інтереси і виступає на захист прав першинства Константинопольського престолу, а інше – коли в його підтримку є соборний голос. Хай це не голос повноти всіх помісних Церков, але і не одноосібний, а все таки соборний голос. І при цьому тих Церков, які справді на вважаються такими,

що першестовують. Це – дуже серйозний механізм, і, як можна бачити, його поява викликана тим, що Московська патріархія на зустрічах і переговорах в Шамбезі зайняла, з точки зору Константинополя щодо продовження процесу підготовки до Всеправославного Собору, неконструктивну позицію. Фактично вона заблокувала подальший розгляд тих питань, які відкрили б дорогу до скликання Всеправославного Собору. І Константинополь, і Патріарх Варфоломій ставлять одним зі своїх головних завдань скликання такого Собору. Варфоломій, вочевидь, хоче ввій-

ти в історію православ'я як Патріарх, при якому був скликаний Всеправославний Собор, і тому Константинополь, бачачи те, що позиція Москви є неконструктивною, шукає механізмів, які могли б вплинути на цю ситуацію і розблокувати її. Поява «неопентархії», очевидно, є одним із таких механізмів, оскільки Москва не може ні заблокувати його, ні відкинути, ні мати в цій пентархії право вето. Таким чином, Константинополь, з одного боку, виявляє, але не демонструє якихось ворожих дій безпосередньо проти Москви, але, з іншого боку, показує, скажімо так, силу і можливість у випадку, якщо Москва піде на загострення, якщо Москва піде на те, аби і далі відкидати пропозиції Константинополя, використати новий механізм, новий інструмент, за допомогою якого Константинопольський Патріарх зможе адекватно відповісти на такий виклик.

Те, що напередодні Собору в Фанарі митрополит

Іларіон (Алфеев), глава дипломатії Московського патріархату, об'їздив всі Східні Помісні Церкви і спілкувався з їхніми предстоятелями, свідчить про те, що в Москві розуміють серйозність ситуації і наскільки механізм нової пентархії може стати перешкодою для її інтересів.

– Як можна оцінити рішення Собору про те, автокефалія Москви поширюється лише на територію Росії?

– Те місце в документах Собору, з якого випливає, що помісні Церкви повинні діяти в рамках канонів і в кордонах, визначених Томосом про їхнє оснування, насправді це момент, який стосується не лише Московської патріархії, – хоча, звичайно, що і нас, і православних у Росії він цікавить зараз з точки зору взаємин Москви і Києва. А також із точки зору можливої української автокефалії. Проте цілком очевидно, що цей момент стосується ширшого кола питань. І проблеми тут більш значніші, адже ми бачимо, як останнім часом

(Продовження на 10 стор.)

відразу виникло декілька точок міжправославних конфліктів саме внаслідок порушення традиційних кордонів юрисдикції між помісними Церквами. Насамперед це загострення взаємин в Святій Землі – між Єрусалимським Патріархатом з одного боку, і Російською та Румунською Церквами – з іншою. Це також проблема церковної юрисдикції в Естонії, церковної юрисдикції в Молдові, що може вплинути на подальше погіршення взаємин між Москвою та Константинополем. Відкрите також питання юрисдикції над православним храмом у Ніцці. Отож, насправді ця точка документа стосується ширшого кола питань. Хоча, звичайно ж, я думаю, що малося на увазі і українське церковне питання.

Слід зазначити, що Константинопольський патріархат неодноразово наполягав на тому, що передача Київської митрополії під владу Московського патріарха в кінці XVII століття відбувалася за сумнівною з канонічної точки зору процедурою. Ця процедура і тепер канонічно не визнається Константинопольським патріархатом. Про це говорилося і в Томосі про автокефалію Православної Церкви в Польщі (1924 р.) – про те, що Константинополь визнає кордони Російської Православної Церкви на той момент, коли вона була офіційно визнана патріархатом, тобто на момент 1589 року і без України. Про це йшла мова і в листі попереднього Константинопольського Патріарха Димитрія до покійного Патріарха Алексія на початку 90-х років.

Про це прямо або побічно говорилося і Патріархом Варфоломієм, і іншими ієрархами Константинопольського патріархату в недавні роки. Наприклад, в заяві покійного нині архієпископа Всеволода (Майданського) на зустрічі з Президентом Ющенком в 2005 році. Це заява, як нам відомо, була повністю санкціонована і схвалена Вселенським Патріархом Варфоломієм. У заяві якраз йдеться про те, що Константинополь визнає Україну своєю канонічною територією. Це, власне, і промова самого Патріарха Варфоломія під час його візиту до України в 2008 році, де він також торкається цього питання і використовує стосовно української проблематики термін «анексія».

Отож, цілком очевидно, що в цей документ закладено можливий потенційний інструмент – тезу про визнання Церков лише в кордонах, які вони мали на момент здобуття Томоса про автокефалію, і таким чином Константинополь має до певної міри розв'язані руки щодо вирішення українського церковного питання. Це якраз приклад того, про що я говорив раніше – приклад того, що документи Константинопольського патріархату слід читати дуже уважно, і не лише переклади, але й оригінали по-грецьки, оскільки грецька мова взагалі дуже тонка і слова в ній мають безліч відтінків, а дипломатична мова Фанарі ще тонша і сповна може мати відразу декілька сенсів та відтінків.

– *Висловлюється і така думка, що пентархія сьогодні втратила практичний сенс, і постановка цьо-*

го питання представляє чисто академічний інтерес. Чи справді вона вже не відіграє тієї ролі, яку мала за часів її створення?

– Слід зазначити, що взагалі православ'я і міжправославні стосунки багато в чому послугують давніми реаліями, яких уже немає. Так, місця в диптиху були визначені відповідно до впливу і величини Церков, а також вагомістю міст в структурі Римської імперії, в яких знаходилися центри цих Церков. Цілком очевидно, що такого міста як Антіохія немає взагалі; нинішня Александрія – зовсім не те, що православна Александрія часів святих Афанасія і Кирила – і так далі. З цієї точки зору, звичайно ж, можна ставити під сумнів авторитетність пентархії та доцільність її відтворення.

З іншого боку, цілком очевидно, що Вселенське Православ'я не може перетворитися на акціонерне товариство, де все вирішує більшість голосів. Євангельський принцип говорить про те, що той, хто хоче бути першим, той нехай буде для всіх слугою. Тому Церкви, які претендують на першенство, повинні, в першу чергу, показувати себе слугами, а не володарями. Якщо Константинопольський Патріарх, як нам здається, все-таки більше прагне показати себе саме слугою, а не лише першим престолом Вселенського Православ'я, то Московський патріархат намагається під виглядом першості просто підім'яти під себе Вселенське Православ'я і перетворити Московську патріархію на другий Ватикан.

У цих умовах Константинополю та іншим Церквам необхідно шукати механізми та авторитети, до яких можна звернутися, аби запобігти такій узурпації першенства в Православ'ї, яка не йде йому на користь. Ми бачимо, що Московська патріархія лише множить розділення і розколи. Навіть у мікроскопічну Абхазьку Церкву, яка ніким не визнана (як і саму державу Абхазія не визнано майже ніким), Московська патріархія своїми нерозумними діями примудрилася впровадити розкол, де – майже за Євангелієм – двоє проти трьох або троє проти двох.

Вже хто-хто, але Московська патріархія, не маючи очевидних зовнішніх успіхів, не має морального права виступати як перший авторитет Вселенського Православ'я. У цій ситуації, як нам здається, звичайно ж, відтворення нової пентархії не слід вважати безперечним і само собою зрозумілим. Але, якщо розглядати можливі авторитети для Вселенського Православ'я, то неопентархія, як мені здається, має більший шанс стати таким авторитетом і, врешті-решт, розблокувати вирішення багатьох наболілих православних питань. Механізм Всеправославних нарад, де кожна з Церков має право вето, на даний момент показав свою неефективність. І те, що вже понад 40 років він не може привести до того, для чого він, власне, був створений, тобто до скликання Всеправославного Собору, лише підтверджує цю тезу.

– *Як відомо, рішення на*

цих Всеправославних нарадах приймаються консенсусом. Московський патріархат користується цим і блокує ухвалення багатьох важливих рішень. Чи є якийсь механізм боротьби з такою тактикою? Чи є канонічний вихід із цієї ситуації?

– Я думаю, що якраз Константинополь шукає такий вихід в неопентархії. Наскільки цей вихід канонічно виправданий – покаже час. Іншого якогось виходу, здається, немає. Залишається поклястися на біг часу. Якщо нинішні предстоятелі, нинішні церковні дипломати не здатні знайти між собою спільної мови, то залишається лише сподіватися, що наступне покоління взаємодіятиме краще.

Вочевидь, що нинішня проблема міжправославних стосунків багато в чому ще й персоніфікова-

на. І Патріарх Варфоломій, і Патріарх Кіріл – досить харизматичні лідери. Це – ієрархи з амбіціями історичного масштабу. І той, і інший хочуть увійти в історію Вселенського Православ'я не просто як патріархи, що просто займали катедру, а як ті, хто зробив у Православ'ї щось особливе, історично значиме. Я думаю, що якраз зіткнення цих

амбіцій і призводить до блокування цього процесу. Цілком можливо, що якщо в сьогодні не вдасться його розблокувати навіть за допомогою механізму неопентархії, то з часом усе ж щось зміниться. Я думаю, що років 40-50 тому, коли ці питання лише починали піднімати, були зовсім інші реалії. Був Радянський Союз, протистояння комуністичної і капіталістичної систем, і дуже багато що в міжправославних стосунках диктувалося саме цим. Зараз немає СРСР – час пройшов, і ситуація змінилася. Цілком можливо, що зміна політичної карти світу, яка відбуватиметься неминуче, призведе через 10-20-30 років до нових реалій. Однією з таких реалій може бути і визнання (якщо не всіма, то більшістю помісних Церков)

автокефалії УПЦ КП. Коли це станеться – це рішуче змістить багато акцентів у міжправославних взаєминах і зможе серйозно вплинути на подальше просування питання про скликання Всеправославного Собору.

Розмовляв Владімір ОЙВІН,
«Портал-credo.Ru»

НАВЗДОГІН ПОДІЇ

Спільна заява Предстоятелів Української Православної Церкви Київського Патріархату та Української Автокефальної Православної Церкви щодо діалогу з метою утворення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви

14 вересня 2011 року з нашої спільної ініціативи та за сприяння Президента України (2005-2010 рр.) Віктора Ющенка відбулася наша зустріч з метою обговорення шляху подолання розділення Українського православ'я.

Ми свідомі того, що цей шлях – складний. Але, разом з тим, і ми самі, і єпископат, духовенство та вірні очолюваних нами Церков завжди розуміли і визнавали шкідливість існуючого розділення та виявляли бажання знайти спосіб його подолання.

Українське суспільство поділене – ми бачимо суперечки між політиками, спроби посіяти ворожнечу на ґрунті мови, національної належності, регіону проживання. На жаль, однією з причин поглиблення суспільного розділення є також і відсутність єдності Православної Церкви в

Україні та викликана цим ворожнеча. Наше бажання – зробити для єднання українського суспільства те, що в наших силах, а саме – подолати церковне розділення.

На перешкоді єдності не раз поставали як зовнішні, так і внутрішні чинники, об'єктивні та суб'єктивні. Під час спілкування ми прийшли до спільного висновку: минулі непорозуміння та суперечки не повинні закривати нам шлях до діалогу, примирення та, у підсумку, досягнення церковної єдності.

Наша зустріч була плідною та взаємно корисною. У її підсумку між нами досягнуто домовленість розпочати кроки для відновлення діалогу між УПЦ Київського Патріархату та Українською Автокефальною Православною Церквою щодо відновлення

єдності Православної Церкви в Україні. Ми закликаємо єпископат, духовенство та вірних очолюваних нами Церков, а також українську громадськість сприяти досягненню нашої спільної мети – остаточному утворенню в Україні єдиної Помісної Церкви. Ми сподіваємося, що з Божою допомогою та спільними зусиллями нам вдасться досягти цього.

Закликаємо на всіх Боже благословення!

ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї Русі-України, Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату
МЕТОДІЙ,
Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель Української Автокефальної Православної Церкви

«Я БУЛА ФАКТИЧНО МЕРТВОЮ ПІСЛЯ СПОВІДІ У ДОГНАЛІВЦІВ»

Свідчення колишньої вірянки секти Догнала

До «угруповання Догнала» Олена (ім'я змінено) потрапила ще тоді, коли теперішня секта була в лоні офіційної Греко-Католицької Церкви та мала один храм у Підгірцях. Сумніви з'явилися одразу ж, відколи дівчина побувала на їхніх реколекціях у Тисмениці. Їх влаштовували сестри, тепер виключені Церквою з Чину за непослух та співпрацю з «догналівцями».

– Мене запросили на науки, але дивним було те, що я була єдиною учасницею тих реколекцій. І для мене однієї зробили повноцінні заняття, – розповідає дівчина. – Це було ще 2005 року. Що це за така церква? – почала я задумуватися вже після перших духовних вправ. Мені казали ставати на коліна й уявляти, що я – під хрестом, а на мене падає кров Ісуса, руки потрібно було тримати вгорі й голосно

ній сидить злий дух. І я справді почала думати, що в мене щось вселилося.

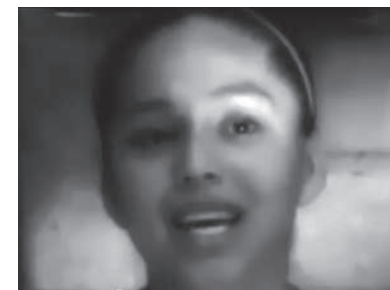
Там мені постійно забороняли пити каву, казали, що це – зло. І навіть коли я втратила свідомість і мала дуже низький тиск, сестри відмовилися дати мені кави. Увесь час, поки я була в монастирі, вони молилися за те, щоб я звільнилася від кавової залежності. Не дозволяли мені навіть робити зарядку – в цьому

галі пити кави років два-три. – Дивного було багато, – розповідає далі Олена. – До прикладу – те, що загальну сповідь за все життя у парафіян приймала монахиня, а священник лише давав розгрішення, не чуючи про самі гріхи.

Під час промови монахині про покликання я відчула, що мушу піти в монастир, хоча на мене це не схоже. Тоді я злякалася: «Звідки ж у мене взялося таке переконання?» Коли я розповіла про це дівчатам, які також були на реколекціях і мешкали зі мною в кімнаті, приблизно п'ятеро з них сказали, що вже готуються до монашого життя. У покликанні переконаною була

молодий хлопчина не відповідав мені як священник, а почав звинувачувати у гріхах. Втім, він мені дав розгрішення. Я вийшла зі сповідальниці, стала на коліна і почала відмолювати покуту. У цей момент мені стало погано, я відчула, що втрачаю свідомість. Раніше траплялося, що я неприпомніла, але так погано мені не було ще ніколи. Пам'ятаю лише, що дійшла до дверей церкви, а там вже мене винесли. Я чула шум, плач і крики, в очах було темно. Я не можу цього пояснити до кінця, але я відчувала, що вмираю, а тому почала просити священника, щоб висповідатися. Коли прийшов священник, який тепер є самопроголошеним

Івана Павла II мама принесла мені подивитися фільм, який роздавали парафіянам «догналівці». Він називається «Іван Павло II у пеклі». Після його перегляду я так збунтувалася, що вранці мусила йти до сповіді. Ця секта маніпулює людьми. Я не знаю, як звідти витягнути

Анжеліка Замбрано з Еквадору. Перебуваючи у стані релігійної екстази дівчина на 23 години втратила свідомість й у видіннях, які супроводжували цей психічний розлад, побачила Ісуса Христа, який ніби спустився з нею до пекла. На основі «свідчень» цієї дівчини, було створено і розповсюджено на інтернет-ресурсі «YouTube» профанаційні ролики про блаженного Папу Івана Павла II.

маму. І думаю, що вона могла б таки перейти у справжню Церкву. Але тільки якби переконалася, що там дають хороші духовні знання. Адже «догналівці» тим і привернули увагу вірних, що проводять ґрунтовні реколекції, проголошують сильні емоційні проповіді. Вони говорять своїм парафіянам, що в інших Церквах і причастя несправжнє, і священники нічого не навчують. А також, проклинаючи верхівку Католицької Церкви, «підгорецькі отці» твердять, що разом із нею підуть до пекла і всі її вірні.

Я просто не уявляю, як витягнути людей з цієї секти. Вони прив'язані. Думаю, треба зробити якусь віднову в Церкві, аби було більше наук, щоб зацікавити тих людей, щоб вони зрозуміли, що Бог є в іншій Церкві...

Зараз Олена відвідує громаду Римо-Католицької Церкви, каже, що там почуватися комфортно:

– Тут також чудові проповіді! І тепер ніхто мені не каже, що в тобі сидить чорт чи тебе заповонив злий дух! – каже дівчина. – Але мама і далі продовжує твердити, що куди б я не пішла, в жодній іншій Церкві мені немає прощення чи розгрішення. І щоразу після того, як мама молиться вдома, вона стає напруженою, її аж трусить. Нам важко спілкуватися, я намагаюся взагалі уникати розмов про Церкву, бо всі вони завершуються лише сварками.

Це інтерв'ю Олена давала потайки від мами, доки та була в іншому місті. Дівчина переконана, що справді Божа Церква – інша: вона не проклинає, не маніпулює і не перетворює життя на згусток страху, як це робить «догналівська» секта.

Джерело: РІСУ
Ілюстративний матеріал підібрано з інтернет-ресурсів редакцією «Метри»

кричати: «А-а-а!» І таку вправу треба було повторювати щодня по 10-15 хвилин.

Після цих реколекцій мені стало важко, я почала в усьому бачити гріх: телевизор – гріх, не та думка – гріх. Втім, я поїхала на науки вдруге. В нас одразу забрали мобільні телефони, щоб ми не спілкувалися із зовнішнім світом. Монахині розповідали, що якщо людина чхає, кашляє або крутиться на службі, то в

також вбачали залежність. Сестер цікавило, які рухи я виконую, чи в них часом немає якихось елементів йоги. Тому мені доводилося робити зарядку потайки.

Коли я повернулася додому, одразу ж заварила собі кави. І від одного запаху мене збудило, хоча раніше такого ніколи не траплялося. На той час я подумала, що це допомогла молитва...

Відтоді дівчина не могла вза-

і дівчинка семи-восьми років.

Я відчувала, що ці сестри мають на мене великий вплив. Коли збиралася їхати додому, то не могла від них відійти. – Мені здавалося, що як тільки я ступлю кілька кроків, то на мене налетять усі демони. У мене був великий внутрішній страх, і я хотіла втекти назад до сестер, хоча я – дуже сильна людина...

Ось так Олена разом із мамою міцно увійшли до спільноти вірних «групи Догнала».

– Коли «підгорецькі монахи» самовисвятили себе на єпископів і почали засуджувати Любомира (Гузара), – продовжує свою розповідь дівчина, – то казали нам, своїм парафіянам: «Якщо будете на Літургії в якійсь іншій церкві, коли поруч з іменем Папи помолитимуться за Гузара, то в цей момент замість імені патріарха кажіть про себе слово «анатема». Вірите? – і я так робила декілька разів...

Далі почалися сварки з мамою – вона не хотіла, щоб Олена ступала хоча б на поріг храму, в якому згадували ім'я Любомира (Гузара). Дочку називала «єретичкою», адже була переконана, що відлучені від Церкви «підгорецькі монахи», які проголосили себе «Українською Правовірною Греко-Католицькою Церквою», справді мають «єдино правильну віру».

– Я ж відчувала, що мушу таки вибрати, яку церкву відвідувати, – признається Олена.

Самопроголошені єпископи вже почали готувати священників, навчали і висвячували молодих хлопців. До одного з них Олена і потрапила на сповідь, коли 2009 року поїхала до «догналівців» у Брюховичі.

– Тоді я не до кінця посповідалася – рознервувалася, що той

владикою, я попросила, щоби він наді мною помолився. У той час побачила білий коридор і кудись летіла. І чула стукіт серця – тільки стукіт серця, і більш нічого – всі інші органи мого тіла просто наче не існували.

Мене якось відкачали. Коли я повернулася до тям, тітка, сестра – всі були в сльозах. Вони сказали, що я була просто мертвою.

Я попросила про сповідь іншого священника – і знову відчула, що слабну. Тоді мені здавалося, що я маю в собі щось нечисте, що в мені сидить диявол.

Мене посповідали, я причастилася.

Наступного дня зробила енцефалограму, кардіограму – ніяких ознак, що були якісь відхилення. Лікарі сказали, що я здорова. Пізніше довідалася від мами, що той священник вже не священник, бо з іншою людиною також трапилася якась дивна ситуація під час сповіді...

Після тієї страшної втрати свідомості дівчина остаточно переконалася, що не варто ходити до храмів «групи Догнала». Але тепер розпочалися постійні конфлікти з мамою:

– Ми постійно сваримося, адже мама вважає, що тільки ця самопроголошена Церква – істинна. І бере участь у всіх акціях протесту «секти Догнала», бо «підгорецькі отці» мають номери телефонів усіх парафіян і постійно їм телефонують. Коли мама повертається з їхніх зустрічей, то завжди дуже нервова і напружена, в ній багато агресії, а мені здається, що після молитви так не має бути, – ділиться своїми враженнями дівчина. – Вона зачинається у своїй кімнаті, не вмикає телевизора. Напередодні беатифікації

Самоназвані псевдо-єпископи з угруповання секти УПГКЦ

Б А Ж А Ю Т Ї М МОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – лів'їв'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-174-27-50.

35) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.11.1971 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – вірний, простий, доброзичливий; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра і чесна дівчина; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – спеціально-технічна; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(068)-502-95-09.

36) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 20.12.1975 р.н.; ріст – 177 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, ширий, працьовитий; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, психологія; (11) – добра, чесна, без ш/з, не схильна до повноти; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в будівельній галузі; (15) – матер. незалежний, житлово – частково; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Дубляни; контакт. тел.: +3-(096)-369-56-87.

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, шира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), із здоров. дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – краєзнавство, історія, нумізматики; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: 0-(259)-3-33-38.

40) група «Б»: ФРАНИК. Українець, християнин, 04.02.1941 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 67 кг.; очі – (-); волосся – (-); (7) – середній; (8) – знайдіть; (10) – працьовитий, рухливий, люблю спорт; захоплення, інтереси: – збудував хату, займаюсь репетиторством по математиці і фізиці; (11) – вік 61-66 р., вага < 80 кг., ріст < 170 см.; (12) – (-); (13) – 14 місяців; (14) – вдівець; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – 2 незалежні доньки, 4 внуки, всі живуть окремо; професія: – інженер-радіст, пенсіонер; (17) – матер. та житлово незалежний, проживаю сам; (18) – Львівська обл., Винники; контакт. тел.: +3-(067)-852-80-58.

41) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 31.05.1984 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважений, цілеспрямований; захоплення, інтереси: – мистецтво, подорожі; (11) – відверта, повага до чоловіка; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – зварювальник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-504-81-45.

42) група «Б»: ЯРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 27.01.1970 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, лагідний, чесний, спокійний; захоплення, інтереси: – подорожі, прощі; (11) – чесна побожна християнка; (12) – так; (13) – 11 місяців; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; мета знайомства – створення сім'ї; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(067)-581-23-49.

ХРИСТІАНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ "НАША ДРУЖНА РОДИНА"

Любові, злагоди та удачі Вам всім!

1) Всіх читачів газети «Мета», яких зацікавила діяльність християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» і які бажають, особисто для себе, більш детальніше ознайомитися із концепцією діяльності КЗНДР при газеті «Мета», ознайомитися з особливостями роботи даного Клубу, ознайомитися з побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(70) - 2(71) за 2011 рік – запрошую звертатися до координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932;

Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

До уваги дописувачів!

1) З № 7 (76) газети «МЕТА» оголошення № 71 (жін) – знято з подальшої публікації.

2) Всім запрошеним на індивідуальну зустріч із координатором КЗНДР мати з собою: а) паспорт; б) відповідний документ, який засвідчує причину самотності даної особи (для осіб роз-

лучених з церковним уневажненням їх попереднього подружжя, вдівцям та вдовам);

3) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

4) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не були на індивідуальній зустрічі та розмові з координатором Клубу та не отримали безпосередньої інформації щодо правил членства в Клубі та бланку клубної анкети відповідної групи;

- не відповідають на всі пункти «Анкета...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок.

ЖІНКИ:

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товариські спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю кухарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, лів'їв'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162

см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-922-39-05.

66) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 10.06.1988 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 70 кг.; очі – голубі; волосся – темно-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, працелюбна, весела; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – надійний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – тов. стосунки, створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-437-59-45.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – краєзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-603-21-04.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працьовита, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з

та судимостей, працьовитий, бажано з вищ. освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-717-50-02 або: +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВІТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працьовитий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працює продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і мамою; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н, м. Буськ; контакт. тел.: +3-(097)-223-43-40.

72) група «Н»: СОЛОМІЯ. Українка, греко-католичка, 01.12.1979 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – читання, вірші, історія, наука, релігія; (11) – спільні інтереси; (12) – так; (13) – товариські стосунки; професія: – молодша мед. сестра; (15) – живу з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-563-43-08.

73) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 08.05.1980 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, романтична; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, читання книг; (11) – відповідальний, чесний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – соціальний працівник; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-626-56-34.

74) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.07.1982 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 70 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість; захоплення, інтереси: – спілкування з людьми; (11) – без шкідливих звичок, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, менеджер з реклами; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-235-57-92.

75) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здорова, незначна вада в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання створити сім'ю та мати дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-680-65-05.

«Заохочені прикладом тих незламних свідків Віри, ми можемо і повинні відважно відповісти на великі заклики, які ставить сьогодні перед нами. Як ніколи досі, народи потребують світла Євангелія і сили, що з нього пливе, щоб утвердилося Царство Боже в світі й серцях людей».

Папа Іван Павло II. Седльце (Польща), Літургія 10 червня 1999 р.

Така дивна ікона... На ній – група святих. Їх – тринадцять. Всі вони – в простій селянській одежі. Стоять міцною громадою – не зрушити. Хто вони? Ті, яких проголошено блаженними щойно в 1998 році; а подвиг свій вони звершили ще в 1874 році.

ІСТОРИЧНИЙ ЕКСКУРС

Холмська єпархія була створена в XIII столітті за часів князя Данила Галицького. Історія її нерозривно пов'язана з долею Галицько-Волинської Русі. У XIV столітті Холмська земля була приєднана до Польщі і згодом разом із землями Галицькою, Перемиською, Сяноцькою та Львівською увійшла до складу Руського воєводства. В XVI столітті холмський владика Діонісій Збірський був серед тих, хто підписав унійний лист до папи Климента VIII, прагнучи об'єднати церковне життя шляхом унії з Апостольською столицею. І у цій унії з Римом Холмська єпархія залишалась аж до її ліквідації у 1875 році. Поділи Польщі та інші історичні події призвели до того, що Холмська єпархія перейшла до Варшавського князівства в складі Польського королівства, підвладного російському цареві.

Сама єпархія у 1815-1875 роках займала територію до 16 тисяч кв. км. Греко-католики заселяли практично всю територію Холмського та Біло-Підляського воєводств. Але кількість парохій планомірно зменшувалась, оскільки царська влада виношувала плани приєднання єпархії до так званої Греко-Російської Церкви.

З іншого боку, на церковне життя українців-русинів в єпархії дуже тиснула латинізація та полонізація церковного життя. Польська мова увійшла

в церковне діловодство, проповіді, побожні пісні. В інтер'єрах храмів, в одежі священників теж відбувалися відповідні зміни. Латинізацію стримувала лише невіддатливість місцевого священика та патріотичність його мирян.

ІМПЕРСЬКА ТАКТИКА НИЩЕННЯ

Російська Православна Церква, керована з Петербурга Святішим Правлячим Синодом під проводом царського обер-прокурора, вважалась підвалиною державного ладу й ідейним стрижнем імперії. Греко-католиків кваліфіковано як «зрадників православ'я» або як жертв «єзуїтських підступів» латинсько-польського насилля. Тому їх конче треба було вернути «до віри батьків».

Розпочався план «повернення» із заміни єпископа. В 1866 році незгідливого єпископа Калинського вивезли до Сибіру, у м. В'ятку. Новий єпископ, вже лояльний до царської влади, забороняв здійснювати неугодли Петербургові богослуження. Вводились церковні реформи для зближення існуючого греко-католицького обряду з обрядами Російської Церкви. За опір нововведенням і «чисткам обряду» на вірних і священників чекали репресії. Спротив придушувався кривавим способом за допомогою війська.

В 1874 році Холмська консисторія видала розпорядження про відправу богослужіння за новим уставом. Вірні вважали це фактичним переходом на православ'я, відкиненням унії, хоча представники царської адміністрації (справжні виконавці обрядової чистки) заявляли «упорствующим», що ніхто не зазіхає на їхню єдність з Папою. Та уніати не вірили таким поясненням

Блаженні підляські мученики з с. Пратулин

і не допускали до храмів священників, котрі виконували консисторські розпорядження.

ХРОНІКА ПОДВИГУ

Пратулин – невелике село. В селі – римо-католицький костел свв. апостолів Петра і Павла та греко-католицька церква Святої Трійці. Мирянами цієї церкви були селяни й міщани з навколишніх сіл. Парохією завідував о. Йосиф Курманович (1838-1911), якому довелося за свою непокірність змінити парафіяльний дім на в'язничну камеру в с. Седльце, біля Пратулина.

Новопризначений священик о. Леонтій Урбан на Різдво відслужив Службу Божу вже за новим уставом. Обурені жінки сховали ключі від церкви і більше не дозволили священику служити. Губернатор наказав замінити замки і навести порядок.

23 січня під церквою зібралося до 500 вірних, які знову не допустили о. Урбана до церкви. Вірні Пратулинської парохії вже знали, що в сусідньому селі Дрельові для усмирення непокірних були впроваджені війська, і що були навіть жертви. Люди були свідомі небезпеки, але й готові захищати те, що вважали своїм скарбом – католицьку віру.

26 січня в село прибули дві роти солдатів. Спочатку намовами старались переконати «уніатів» віддати церкву; коли ж не допомогло – почали наступ за застосуванням прикладів та багнетів. Селяни протиставили їм дрючки і каміння. Десь близько 12-ї години пролунала команда стріляти. Селяни відкинули свою «зброю» і, ставши навколішки, почали голосно молитись та співати побожні пісні. Та це не спинило солдатів: від куль на місці загинули дев'ять чоловік. Того ж дня помер один важкопоранений, троє інших – наступного. Всіх цих тринадцять загиблих ми і називаємо Пратулинськими мучениками.

ХТО ВОНІ?

Це прості підляські селяни греко-католицького віросповідання. Джерела, що розповідають про них, дуже скупі і збігаються в одному – це були дуже побожні люди. Збереглися їхні імена: Данило Кармаш, Лука Бойко, Вартоломій Осип'юк, Онуфрій Василіук, Пилип Гериліук, Костянтин Бойчук, Микита Грицюк, Ігнатій Франчук, Вікентій Левонюк, Іван Андреюк, Костянтин Лукащук, Максим Гавриліук, Михайло Ваврищук.

Похоронені всі тринадцять загиблих у спільній могилі на греко-католицькому цвинтарі, де їхні

останки спочивали до 1990 року. Сліди цієї могили при різних владах старалися затерти, проте у місцевій традиції збереглася пам'ять і про місце поховань, і про подвиг героїв.

ЩО ДАЛІ...

Незважаючи на протести папи Пія IX, санкт-петербурзькі чиновники імперії схвалили детальний план «возз'єднання», облудно мотивуючи його настирливим проханням греко-католиків прийняти їх у лоно Греко-Російської Православної Церкви. І вже у 1875 році відбулося офіційне приєднання Холмської єпархії до Російської Православної Церкви.

Тим часом на Холмщині продовжувалось гоніння на т. зв. «упорствующих». Ці жорстокі переслідування історики називають «неронівськими». Ненавидячи нав'язане православ'я, багато вірних переходили в латинський обряд і з часом ополячувались.

Після відходу росіян у 1915 році митрополит Андрей Шептицький доклав чимало зусиль, щоб відновити віру батьків на колишній підросійській території, але спротив польських та церковних кіл унеможливив це...

Після Першої світової війни розпочався беатифікаційний процес Підляських мучеників. Процедура тривала 31 рік, і тільки 6 жовтня 1998 року у базиліці св. Петра відбулося урочисте проголошення Пратулинських мучеників блаженними.

ЧОГО ВОНІ ВЧАТЬ НАС

Звичайні миряни, прості селяни, не вагаючись, віддали життя за те, що твердо вважали необхідним для свого спасіння – за

Польський художник Walery Eljasz-Radzikowski (1841–1905) Розстріл пратулинських мучеників у 1874 році.

Довідка від редакції: 6 жовтня 1996 року Папа Іван Павло II під час свого перебування в Польщі проголосив мучеників з Пратулина блаженними. В св. Літургії Української Греко-Католицької Церкви укладено акафіст і молебень до Пратулинських мучеників. Католицька церква шанує їх пам'ять 23 січня.

єдність з Апостольським престолом. Їхній приклад вчить нас мужності, необхідної не тільки для того, щоб нашу віру боронити, але також для того, щоб нею жити щодня, навіть тоді, коли це здається дуже невигідним.

Вони – жертви використання релігії для політичних, світських цілей. «Навертала» їх царська адміністрація. Духовенство не брало в подіях 1874 року жодної участі. Навіть керівники Холмської єпархії були просто виконавцями, залежними від світської влади.

Якою ж актуальною для нашого часу є ситуація у стосунках Церкви і держави, коли політичними або культурними цілями підмінюється першочергова

мета Церкви – спасіння людства. Пратулинська трагедія якраз ілюструє це якнайнаглядніше.

І ще один висновок: російська влада будь-якого гатунку – царського, комуністичного чи посткомуністичного – завжди була і залишається готовою використовувати свою Церкву для політичної експансії на чужій землі, не зупиняючись навіть перед відкритим терором.

Нехай же жертва Пратулинських мучеників буде для нас стимулом для аналізу наших духовних настанов, а їхні молитви за нас допоможуть знайти правильну життєву дорогу.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ,
Інститут історії Церкви
УКУ

Вшанування отця Маркіяна Шашкевича

2011-й рік, як відомо, проголошений роком видатного українського письменника, священника, культурного і громадського діяча Маркіяна Шашкевича, який вперше промовив до парафіян простою та зрозумілою мовою.

Релігійно-патріотичний табір «Цікаві канікули» при церкві свв. Андрія та Йосафата, що на Левандівці, уже вшановував видатного співавтора 3 червня вечором пам'яті під керівництвом п. Марти Луць. А 7 серпня наша релігійна громада вирушила у с. Підлисса Золочівського району, де народився о. Маркіян Шашкевич, а саме – на Білу Гору. Тут кожного року у першу неділю серпня вшановують отця Маркіяна Шашкевича. Приїжджає сюди на урочисту Службу Божу багато людей різного віку, статусу і впливовості. Так було й цього разу. Дивлячись на одягнугих у вишиванки присутніх, можна впевнено сказати, що наша нація процвітає, адже там справді витав дух націоналізму і незламності. Я вважаю, що саме на таких стійких у своїй ідеї людях тримається патріотизм українців. І яскравим прикладом такої самовідданої, щирої людини є, на мою думку, член Ліги українських жінок Марта Луць. Вона носить у своєму серці ідею воскресити кращі традиції України та вселяє її у душі підрастаючого покоління, піднімаючи цим їхню впевненість у майбутнє та віру у власні сили.

До 100-річчя вшанування о. Шашкевича на Білій Горі було встановлено величний хрест, а в честь 200-ліття біля нього хочуть спорудити цілий меморіально-історичний комплекс. Проте на будівництво меморіалу потрібні значні кошти. «Ми зверталися до обласної та районної ради, але офіційної відповіді так і не отримали, – зазначив Ярослав Климовський. – Тому закликаю громадські організації та простих українців, аби разом втілити цей проект». У свою чергу, люди активно підтримують цю ідею і намагаються долучитися.

Значимість постаті о. Маркіяна Шашкевича в історії України прирівнюється до ролі нашого духовного батька – Т.Шевченка, – отже, такий меморіал справді повинен бути. Шевченка відвідують і згадують у Каневі, а місцем вшанування пам'яті не менш відомої особистості – Шашкевича – мала би стати Біла Гора.

До пам'ятної дати пропонують також перевидати «Русалку Дністрову», створити кімнати-музеї, пов'язані із діяльністю цієї видатної особи, а також відновити меморіальну табличку на соборі св. Юра у Львові.

Ярослав ЛЕВКО, СШ № 67

Могила Маркіяна Шашкевича на Личаківському цвинтарі у Львові.

5 міфів про 7 книг

МІФ ДРУГИЙ

«Христос та апостоли на підтвердження своїх слів часто цитували старозавітне Св. Письмо, але ніколи не цитували второканонічні книги і навіть не згадували про них. Очевидно, якби ці книги були частиною Писання, то Господь би їх цитував».

Цей міф заснований на двох помилках. Перша – ніби «цитованість дорівнює канонічності». Вона припускає, що якщо якась книга цитується або згадується апостолами чи Христом, то сам цей факт доводить, що вона є частиною Старого Завіту. І навпаки – якщо певна книга не цитується, вона має бути неканонічною.

Цей аргумент розвалюється з двох причин. По-перше, в Новому Завіті цитується багато неканонічних книг. Серед них – Книга Еноха та Вознесіння Мойсея (які цитує апостол Юда), Вознесіння Ісаї (посилання в Посланні до Юдеїв 11, 37), а також твори язичницьких поетів Епіменіда, Арата та Менандра (цитовані апостолом Павлом в Діяннях Апостолів, Першому посланні до Коринтян та Посланні до Тита). Якщо ж цитування прирівнюється до канонічності, то чому ці твори не включені до канону Старого Завіту?

По-друге, якщо цитування прирівнюється до канонічності, то тоді необхідно викинути багато безсумнівно канонічних книг Старого Завіту. Серед них – Пісню Пісень, Книгу Проповідника (Еклезіаста), Книгу Естери, Книги пророків Авдія та Софонії, Книгу Суддів, Першу книгу Хронік (Параліпоменон), Книги пророків Езри та Неємії, Плач Єремії та Книгу пророка Наума, адже жодна з цих книг не цитується і не згадується в Новому Завіті ані Христом, ані апостолами.

Інша помилка, яка лежить в основі згаданого міфу, полягає в тому, що

ВІДПОВІДІ НА П'ЯТЬ СТАНДАРТНИХ АРГУМЕНТІВ, ЯКІ ПРОТЕСТАНТИ НАВОДЯТЬ НА КОРИСТЬ ВИКЛЮЧЕННЯ ІЗ СТАРОГО ЗАВІТУ ВТОРОКАНОНІЧНИХ КНИГ

Марк Ші

второканонічні книги в Новому Завіті зовсім не забуті (як ото Книга Еклезіаста, Книга Естери або Перша книга Хронік (Параліпоменон) – насправді вони там цитуються і на них посилаються. Наприклад, Книга Мудрості Соломона 2,18-20 свідчить: «Якщо праведник справді є син Божий, то захистить його і вирве його з рук противників. Випробуймо його зневагою й мукою, щоб ми пізнали його лагідність, і випробуймо його терпелівість. Засудимо його на смерть ганебну, бо, за його словами, допомога йому прийде». Цей фрагмент однозначно мали на увазі у своїх описах Розп'яття автори синоптичних Євангелій: «Інших спасав, – себе спасти не може! Він – цар Ізраїля: нехай тепер зійде з хреста, і ми віруємо в нього. Він покладався на Бога, нехай же Бог визволить його нині, якщо Він його любить. Сам бо казав: Я – Син Божий» (пор. Мт. 27,42-43).

Подібним чином апостол Павло ясно посилається на глави 12 і 13 Книг Мудрості Соломона в Посланні до Римлян 1,19-25. Послання до Євреїв 11,35 однозначно відсилає до 7-ї глави Другої книги Макавеїв. І сам Христос неодноразово звертається до фрагменту Книги Ісуса, сина Сираха 26,6 – «З плоду дерева праця над ним виявляється, думка ж людського серця – зі слова». Також звернімо увагу на те, що Господь та

Його апостоли дотримувалися юдейського свята хануки (пор. Ів. 10, 22-36). Але божественне встановлення цього ключового торжества описане лише у второканонічних Першій та Другій книгах Макавеїв – в жодній іншій старозавітній книзі про це не згадується.

У світлі цього варто задуматись над важливістю слів Христа, сказаних з нагоди цього свята: «Хіба не написано в законі вашім: Я сказав: ви – боги?»

Коли закон, отже, богами зве тих, до кого слово Боже було, – а Писання годі усунути! – то до того, кого Отець освятив і у світ послав, говорите ви: Ти богохульство виракаєш, – бо Я сказав, що Я – Син Божий?» Отож, стоячи під час свята хануки поряд із храмом, Ісус говорить про себе, як про освяченого Богом, – подібно до того, як Юда Макавей освятив храм у Першій книзі Макавеїв 4,36-59 та Другій книзі Макавеїв 10,1-8. Іншими словами, Господь провів паралель між святом хануки, описом його встановлення з Книг Макавеїв та власним освяченням Богом, яка була безпомилково впізнана його співрозмовниками-юдеями. Тобто Він тлумачить свято хануки з так званих «апокрифічних» Книг Макавеїв точно так само, як тлумачить і опис манни (Ів. 6, 32-33; Вих. 16, 4), мідного змія (Ів. 3,14; Чис. 21,4-9) і сходи Якова (Ів. 1, 51; Бт. 28,12) – як богонатхненні пророчі образи Самого Себе в Письмі. Подібні приклади ми бачимо в цілому Новому Завіті. Отож, Христос та апостоли не роблять відмінності між второканонічними книгами та іншими книгами Старого Завіту.

Продовження в наступних числах «Мети»

© Переклад

Milites Christi Imperatoris

ДЕСЯТЬ МІФІВ ПРО ГОРМОНАЛЬНУ КОНТРАЦЕПЦІЮ

Гормональна контрацепція – це «чума», яка поширюється по всіх континентах. Програма створення розгалуженої системи «планування сім'ї» у всіх країнах світу, і в Україні зокрема, є не що інше, як політика геноциду репродуктивної частини людства в глобальному масштабі.

В той час, як людство потерпає від раку, серцево-судинних хвороб, СНІД'у, туберкульозу, фармацевтичні корпорації отримують мільярдні надприбутки від гормональної контрацепції (ГК).

Використання контрацепції протягом 60 років дає можливість винести вердикт з приводу шкідливих наслідків, які отримало людство внаслідок розповсюдження ГК.

Стаття керівника російського православного медико-просвітницького центру «Жизнь» Максима Обухова «Десять міфів про гормональну контрацепцію» містить надзвичайно важливу інформацію, яку варто знати.

Олена КРАВЧУК, лікар-гінеколог
Всеукраїнський благодійний фонд
«За гідність людини»

Міф перший: гормональна контрацепція нешкідлива Річ у тім, що будь-який фармакологічний засіб має побічні дії. Побічні ефекти гормональних контрацептивів (ГК) хоч і описані в медичній літературі, але невідомі широкому загалу. В анотаціях до цих препаратів та в рекламі перелічені лише їх переваги, при цьому досить сумнівні. Тим часом, при використанні ГК виникають численні ускладнення, які нерідко перетворюють здорову жінку на неплідну і хвору людину.

Зараз існує значна кількість публікацій, що містять відомості про реальні наслідки використання ГК, отримані в результаті наукових досліджень. В деяких країнах навіть відбулися успішні судові процеси проти виробників ГК. Однак рекламний штамп «Відповідний для Вас препарат допоможе підібрати лікар» діє магічно, експлуатуючи Вашу довіру до лікаря.

Дуже важливо зрозуміти, що ГК – це не ліки. Вони калічать жінку та грубо порушують природні фізіологічні процеси. ГК не мають відношення до медицини, яка зці-

лює від недуг або полегшує страждання. На жаль, через економічні та політичні причини наша медицина стала заручницею міжнародної системи, що має на меті завдання, далекі від захисту здоров'я.

Міф другий: використання «малих доз» у ГК Вдумаємося у зміст вислову «мала доза». Що це означає? Мала доза щодо чого? У фармакології існують терміни «летальна доза», «терапевтична доза» та інші, але таких медичних понять, як «мала доза», «низька доза», «дуже маленька доза» взагалі не існує. Наприклад, вища добова доза дигоксину – 0,0015 г, а аскорбінової кислоти – 0,1 г, тобто в сотні разів більше. Смертельна доза спирту обчислюється сотнями грамів, а ціаніду – 0,2 г. І це не багато, і не мало. Смертельна доза лише означає, скільки грамів отрути повинно потрапити в організм, аби вбити його, і все.

Доза – це маса біологічно активної речовини, якої досить, щоб викликати в організмі той чи інший ефект. Маса ж вимірюється в грамах, а не в термінах «мало» чи «багато». Навіть коли ми вносимо добриво в ґрунт, то не беремо його «багато» або «мало», а міряємо хоча б лопатами чи відрами. Тим більше фармакологія – точна наука, яка використовує загальноприйняті одиниці.

Що ж означає термін «мала доза» стосовно гормональної контрацепції? Він є, по-перше, не більше, ніж емоційною оцінкою, а, по-друге, брутальним рекламним прийомом виробників цієї отрути.

Наразі «мала доза» ГК виявляється достатньою, аби вимкнути цілу систему органів. А зважуючи, що прийом ГК повинен бути щоденним та розрахований на багато місяців або й років, то кінцевий результат буде такий же, як і при прийомі «великих доз»: штучне безпліддя та численні ускладнення.

Максим ОБУХОВ,
провізор м. Москва

Продовження в наступних числах «Мети»

ЕКОЛОГІЧНИЙ ГРІХ ЯК ОДИН ІЗ «СОЦІАЛЬНИХ ГРІХІВ, ЩО ВОЛАЄ ДО НЕБА»

о. Микола ПРИШЛЯК,
референт з питань екології
Львівської Архиєпархії УГКЦ

У своєму повсякденному житті ми, християни, чинимо різноманітні дії, які деколи не відповідають Законам Божим, тобто грішимо. Багато гріхів ми вміємо пояснити і виправити, але коли руйнуємо спільний дім, яким є для нас довкілля, то навіть не усвідомлюємо, що зневажаємо Бога-Творця, руйнуючи Його Храм, яким є створіння. Своїми вчинками проти природи ми є грішниками, адже своїми діями практично заперечуємо Бога.

Св. апостол Яків каже: «Кожний спокушається своєю власною пожадливістю, яка його притягає і зводить. А потім пожадливість, завагітнівши, породжує гріх; гріх же, здійснений, – породжує смерть» (Як. 1, 14-16). Таким чином, руйнування природи, як і кожен інший гріх становить реальну загрозу для вічного життя людини в Бозі.

Гріх безрозсудного руйнування природи Папа Іван Павло II включає до переліку «соціальних гріхів, які волають до неба», ставлячи його в один ряд з навмисним вбивством людини та іншими найважчими соціальними злочинами. Екологічний гріх є особливо тяжким, оскільки мова йде не тільки про пошкодження природного довкілля, але рівночасно й про реальні загрози для здоров'я та життя сучасного суспільства та майбутніх поколінь.

Безвідповідальне ставлення до створеного Богом світу «Катехизм УГКЦ» визначає екологічним гріхом і злочином, адже «людина, яка своєю

діяльністю шкодить довкіллю – руйнує Боже творіння, невід'ємною частиною якого є вона сама. Вона грішить не лише стосовно творіння, але й стосовно себе та Бога».

Екологічний гріх – це кожна думка, слово чи дія, якими людина свідомо і добровільно суперечить Божій волі, не визнає доброти і ласки Бога-Творця, порушує Його Заповіді – «Не вбий» і «Не кради». Справді, Заповідь Божа «Не вбий» стосується не тільки нашого ближнього, але й тварин, рослин та екологічної системи загалом. Знищуючи природне довкілля, людина порушує моральні принципи, які закладені Богом-Творцем, котрий доручив їй «порати та доглядати» (Бут. 2, 15) створений світ (створіння). Своїми негативними вчинками, як-от шкідливі викиди в атмосферу, масова вирубка лісів, будівництво атомних електростанцій, людина переставляє дбати про стан свого здоров'я та ближніх, яке є цінним добром, даним Самим Богом. Часто ми чинимо екологічний гріх у своєму повсякденному житті, коли нераціонально використовуємо електроенергію, воду, продукуємо зайве сміття, спалюємо листя дерев і траву, користуємося авто, коли можна пройти пішки чи скористатися велосипедом.

Часте непошанування творіння Божого, корисливе та непоміркване використання різноманітних природних ресурсів призводить до порушення ще однієї Заповіді – «Не кради». Так,

«Катехизм Католицької Церкви» вимагає від нас пошанування цілісності творіння. А у Святому Письмі сказано: «Будьте плідні й множьте і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що рухається по землі» (Бут. 1, 28). Цими словами Господь зробив нас, людей, справжніми царями створіння, ланкою між Ним та рештою світу, а ми, часто забуваючи про це, використовуємо Боже творіння не за призначенням і непоправно руйнуємо його, не залишаючи нічого для майбутніх поколінь.

Тому для нас, християн, є дуже важливим усвідомлення своєї відповідальності за природне довкілля, критична самооцінка та навернення в «стилі думання і поведінки». Адже гріх – це не властивий і протиприродний для людини стан, який необхідно виправляти. В цьому сенсі Церква навчає про необхідність навернення, а в контексті екологічних гріхів сучасного людства – про необхідність «екологічного навернення», яке неможливе без Тайни Сповіді. Саме через Тайну Сповіді кожен християнин має виявити жаль у своїй поведінці щодо створіння, можливість навернутися та по-іншому побачити Божий світ, а через покаяння змінити своє ставлення до нього, пізнати любов Бога-Творця. І лише тоді, коли людина буде відкрита на дію Святого Духа в своїй душі, світ стане екологічно чистим і святим.

ЗАБУТА РІЧНИЦЯ КОНЧИНИ ОТЦЯ ЄВСТАХІЯ СМАЛЯ

Липень – період відпусток. Напівпорожні вулиці Львова. Якщо й зустрінеться більший гурт людей, то це – туристи: любуються старовинною архітектурою міста, перескакуючи через ремонтвані дороги і тротуари. Суспільні події мало рекламовані і тому малолюдні (як от відкриття пам'ятника Митрополитові Андрєєві та його братові блаженному Климентію в родинному селі Шептицьких – Прилбичах на Яворівщині).

Проминув непоміченим і сумний ювілей – вже 20 років немає з нами отця Євстахія Смаля (13.VII.1922 – 2.VII.1991)...

Хто у Львові не знав його – цього невисокого та ще й зігнутого хворобою чоловіка! Про масштаби невтомної священничої праці можна було зорієнтуватися, коли його не стало. Попрошати з ним до церкви св. Йосафата, а пізніше до церкви Преображення у Львові йшли тисячі людей. З різних міст та сіл, і не тільки Західної України. Серед сумних облич – зовсім несподівані особи: партійні функціонери і ті, що здавалося, принаймні, на людях, ніколи до Бога жодного відношення не мали. А тоді вони прийшли, щоби попроситися з отцем, котрий відкрив для них величний духовний світ. Він був безвідмовний: хрестив і давав шлюби, хоронив і катехизував – не давав заснути совісті й не думати лише про хліб насущний та кар'єру, але пам'ятати й про душу.

Отець був невтомним. Працював не тільки в різних областях України, але їздив і на місця недобровільного поселення наших земляків. Мав право відправляти і в латинському обряді, тож його добре знали німецькі та польські переселенці Казахстану і Росії.

У нього був гарний голос. Хоч найчастіше відправляв читані Служби Божі, та після відправи часто затягував упівголосу пісню до Матері Божої Неустанної Помочі.

Завжди готовий був надати потребуючим духовну опіку – йшов до вмираючих навіть тоді, коли це було особливо небезпечно (в часи СРСР його могли чекати представники відповідних органів). Небагато людей знає, що остання сповідь професора Станіслава Людкєвича була саме в о. Євстахія Смаля. В ніч, коли професор помер, о. Смаля відслужив у його помешканні парастас і запечатав гріб. Служба Божа за покійного відбулася вже в помешканні монахинь.

Згадується похорон о. Володимира Гриця – в'язня мордовських таборів, прекрасного проповідника. В останні роки свого життя він мешкав по вул. Вірменській. Тоді величаву Службу Божу і панахиду о. Смаля правив при відкритих вікнах і дверях – кілька сотень людей зібралось, аби попроситися з о. Володимиром. Отець Смаля співав на повний голос. Натхнені його відвагою люди не боялися і не дали «тайнякам» пройти досередини.

За активним священником державні органи полювали постійно. Найчастіше його затримували, коли йшов виконувати свій священничий обов'язок. Багато разів били і знущалися з нього. Особливо був побитий, коли його ввіймали під с. Довгомостиська, що коло Судової Вишні, а от уже біля Винник люди якимось відборонили отця від посіпак, що також заповзялися його люто бити.

Вийшовши на волю після затримань, отець сплачував штраф і продовжував свою душпастирську працю. Не раз йому присуджували 15 діб суспільних робіт (аби принизити священника, його примушували мити сходи і коридори в міліцейських дільницях, підмітати вулиці та чистити туалети). Подібними знущаннями система хотіла заламати отця, а ті, з «органів», без сумніву, відчували свою нікчемність супроти цього твердого, як кремій, чоловіка.

Від надмірної праці отець дуже втомлювався. Він мало спав, бо ночами їздив до вірних, молився за народ, за Церкву, за Україну. А ще багато постив.

Він пам'ятав усіх, у кого був удома. Як колись святий Миколай, так і о. Євстахій залишав непомітно потребуючим пакуночки з продуктами, деколи – якусь суму грошей. Недаремно за нього моляться священники і не тільки священничі вдови, хворі, самотні, просто потребуючі його миряни. На себе практично не звертав уваги – провадив правдиве аскетичне монаше життя.

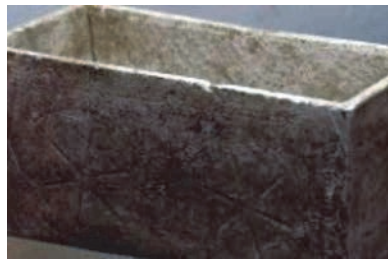
Отець Смаля назавжди залишиться в пам'яті зразком справжнього священника-місіонера, який умів служити Богові і людям, долаючи будь-які перешкоди.

Ірина КОЛОМИСЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ

Знайдено осуарій сім'ї «замовника» вбивства Христа

Нещодавно ізраїльські археологи також оголосили, що знайдено осуарій (ящик для поховання кісток небіжчиків) внучки юдейського первосвященника Йосифа, прозваного Каяфою, який першим запропонував убити Ісуса і брав активну участь у його страті.

Осуарій – це кам'яний ящик, куди складалися кістки покійного після того, як м'які тканини стлівали, що відбувалося приблизно через рік після похорону. Вмістище для кісток зазвичай прикрашалося орнаментом і написами з ім'ям покійного. Як повідомила прес-служба Управління старожитностей Ізраїлю, на осуарії написано: «Міріам, дочка Ісхуа, сина Каяфи, священника маазія, з дому Імрі». Дослідники з Тель-Авівського університету підтвердили достовірність знахідки, яка налічує приблизно дві тисячі років.

Представник прес-служби ізраїльського Управління старожитностей Йолі Шварц розповіла, що осуарій потрапив до них три роки тому. Його було конфісковано у розкрадачів гробниць. Після вивчення знахідки археологи дійшли висновку, що згоді розграбували древню єврейську могилу часів руйнування Другого юдейського храму (зруйнований римлянами в 70-му році). Учені визнали достовірність напису, зробленого на осуарії і присвяченого внучці Каяфи. Але фахівці засмучені тим, що через розкрадачів гробниць стало неможливим встановити справжню історію цього поховання.

Слід також нагадати, що в листопаді 1990 року під час будівництва водного парку в Єрусалимі робітники несподівано наштотували на поховальну крипту, яку було датовано

часом, близьким до періоду Другої юдейської війни. У крипті знаходилося шість цілих і шість розколотих осуаріїв. На одному з них напис гласив: «Йосиф, син Каяфи». Можливо, в ньому зберегалися останки батька Міріам і сина біблійного Каяфи.

Загалом в осуарії містилися останки шести осіб: двох немовлят, однієї дитини у віці від двох до п'яти років, 13-річного підлітка, зрілої жінки і чоловіка приблизно 60-річного віку. Цей прах, мабуть, належить первосвященникові. Цікаво, що в роті покійного знаходилася монета, що характерно для грецького (плата перевізникові мертвих Харону), а не юдейського звичаю.

Про Йосифа Каяфу учені мають у своєму розпорядженні дуже скупи відомості, а про його рідних взагалі нічого не відомо. Йосиф на прізвисько Каяфа (що в перекладі з араміської мови означає «упокорювання», за іншою версією – «дослідник») був первосвященником Юдеї протягом 18 років (з 18-го по 37-й рік). На цю посаду його призначив Валерій Грат, який був попередником Понтія Пилата. Усунув Каяфу від влади майбутній римський імператор Авл Вітелій, який бажав, аби посада первосвященника дісталася Йонатану.

Йосиф Каяфа був садукеем, зятем первосвященника Анни (Ханнана) і слухняним виконав-

цем волі свого тестя. Навіть покинувши пост первосвященника, Анна продовжував утримувати в руках реальну владу й одноособово розпоряджався призначеннями на посади у Храм, а також казною. Ймовірно, саме Анна прийняв рішення про страту Ісуса як бунтівника, адже саме до будинку Анни повели насамперед Ісуса, заарештувавши Месію після його молитви в Гетсиманському саду (будинок Анни знаходився на території сучасного вірменського кварталу Старого міста неподалік Сіонських воріт), а вже потім Христа повели до первосвященника Каяфи, будинок якого знаходився поблизу будинку Анни. Каяфа же звинуватив Ісуса в богохульстві – як написано в Євангелії від Івана, первосвященник Каяфа виголосив: «Краще нам, щоб один чоловік помер за людей, ніж аби загинув увесь народ».

– З цього достовірно випливає, що євангеліст Іван ненавмисно проговорився і видав те, що замовчують інші три євангелісти: арешт Ісуса був викликаний не релігійними, а політичними мотивами, – упевнений польський історик Зенон Косидовський. – Правляча каста священників, що утримувала в руках владу й багатства, боялася як вогню всіляких соціальних пертурбацій, які могли б послужити Пилатові приводом для репресій і поставити під загрозу їхнє майно та привілеї. Ісус же був дуже схожий на тих месій і пророків, які раз-у-раз з'являлися в Палестині, викликаючи безлад і кровопролиття. Священники справді доклали руку до того, що Ісуса потягнули до римського трибуналу і засудили до розп'яття як політичного злочинця.

Ігор БУККЕР, pravda.ru

Вірменській Церкві подаровано шматок Ноевого ковчега

Частина Ноевого ковчега вручена Кілійському Католикозатові Вірменської Апостольської Церкви (Антіліас, Ліван): скам'янілу частину корабля передали від імені італійського альпініста, мандрівника і дослідника гори Арарат Тіто де Лука Католикозові Араму І. Як повідомляється, знахідку передав член Конгрегації мхітаристів протоархимандрит Ваан Оганян, який раніше займав пост глави вірмен-католиків у Вірменії, Грузії та країнах СНД. Тепер біблійна

реліквія зберігатиметься в музеї Католикозату. – Частину ковчега італійський мандрівник виявив під час одного зі сходжень на святу гору. Знахідку піддали хімічному та радіоізотопному аналізу, в результаті яких підтвердили первинні припущення вчених про вік знахідки. Інша частина корабля була передана від імені мандрівника торік Святому Ечміадзінові (головному храмові ВАЦ), – повідомив протоархимандрит Ваан Оганян. Італійський мандрівник та письменник Тіто

де Лука, що друкується під псевдонімом Азат Варданян, присвятив останні 20 років саме пошукам залишків Ноевого ковчега і багато разів досліджував печери та льодовики гори Арарат. Одного дня на висоті 4350 метрів він знайшов шматок дерева зі слідами смоли, який міг стати доказом існування Ноевого ковчега. Під час досліджень на Арараті мандрівник зібрав і низку інших артефактів, які можуть свідчити про існування корабля, на якому врятувався Ной.

відзначив місце, до якого, за його даними, причалив ковчег. Свої знахідки він поступово перевозив на острів Св. Лазаря в Венеції – до Конгрегації мхітаристів, де створені необхідні умови для їх зберігання. Поза цим, у квітні 2010 року повідомлялося, що китайські вчені також знайшли на Арараті залишки об'єкта, спорудженого понад 4 тисячі років тому. Дослідники «на 99,9%» упевнені, що це – Нойв ковчег.

mignews.com

Вітаємо Ювілярів! У вересні-жовтні святкують ювілеї:

35-річчя священства – о. Федір Дубей (14.09)
30-річчя священства – о. Богдан Козут (10.10)
25-річчя священства – о. Богдан Чабан (07.09)
20-річчя священства – о. Михайло Кістечок (10.10)
20-річчя священства – о. Володимир Козіброда (14.10)
20-річчя священства – о. Василь Козак (14.10)
20-річчя священства – о. Ігор Цар (14.10)
20-річчя священства – о. Любомир Дацько (14.10)
20-річчя священства – о. Ігор Городецький (28.10)
10-річчя священства – о. Ігор Демків (27.09)
5-річчя священства – о. Богдан Піддубний (31.10)

70-річчя уродин – о. Ярослав Вовк (01.09)
65-річчя уродин – о. Іван Кушнірецький (19.09)
60-річчя уродин – о. Роман Ваньо (22.10)
55-річчя уродин – о. Богдан Пушкар (17.10)
45-річчя уродин – о. Аскольд Мальчицький (30.09)
40-річчя уродин – о. Василь Здебський (07.10)
40-річчя уродин – о. Андрій Хомуляк (24.10)
35-річчя уродин – о. Іван Колтун (10.09)
35-річчя уродин – о. Тарас Куртинюк (05.10)
30-річчя уродин – о. Андрій Стасів (22.09)
30-річчя уродин – о. Володимир Стець (01.10)
30-річчя уродин – о. Степан Сус (07.10)

Чудо святого Януарія знову повторилося

19 вересня рівно о 9.11 за римським часом в італійському місті Неаполь повторилося чудо св. Януарія.

Згідно з історичними даними, близько 300-го року н.е. Януарій був єпископом Беневенто або Неаполя. Його єпископство припало на період жорстокого переслідування християн за імператора Діоклетіана. Януарій відважно відвідував у темницях своїх одновірців та підтримував їх духовно. Розгніваний його сміливістю намісник імператора засудив єпископа на смерть. Спочатку Януарія живцем кинули в палаючу піч, але вогонь не заподіяв йому шкоди. Тоді його віддали на розтерзання левам, але леви лагідно вляглися біля його ніг. Нарешті Януарію і семи його соратникам 19 вересня 305 р. відрубали голови.

Реліквії святого Януарія зберігаються у неаполітанській катедрі, яку відвідує велика кількість паломників. Щорічно відбувається так зване «чудо крові святого Януарія»: в головні свята на його вшанування – 19 вересня і в суботу перед першою неділею травня – його кров, що зберігається у двох скляних ампулах, стає рідкою, якщо ампулки підносять до голови святого. Незважаючи на численні дослідження й експертизи, до сьогоднішнього дня це чудо залишається незрозумілим.

Святий Януарій є покровителем Неаполя й охороняє від виверження вулканів, які часто трапляються у цій місцевості.

За матеріалами «Radio Watykańskie»

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
Львів, пл. св.Юра, 5, у подвір'ї архикатедрального храму св.Юра.
тел.моб. 0936689090; 0677490000